

Explicarea principiilor fundamentale ale credinței islamice

**Muhammed bin Saleh Al-
Othaimeen**

În această carte, vom discuta despre știința Tawhid-ului, care este cea mai nobilă și necesară dintre toate ramurile științei, precum și cea mai importantă dintre toate obligațiile musulmanului și aceasta pentru că ea este știința despre Allah, despre Numele și Atributele Sale și despre Drepturile Lui asupra

robilor Săi. Această știință este cheia
cătrecătre Calea lui Allah și este baza
Legislației Sale Sacre. Din acest motiv,
toți mesagerii (Pacea fie asupra lor!) i-
au chemat pe oameni la cunoașterea și
înțelegerea acestei științe, după cum
Allah Preaînaltul spune: „Și Noi nu am
trimis înaintea ta niciun profet fără să
nu-i revelăm lui: «Nu există altă
Divinitate în afară de Mine, deci
adorăți-Mă pe Mine!»” [Traducerea
sensurilor Coranului cel Sfânt, 21:25]

<https://islamhouse.com/803220>

- [Explicarea principiilor fundamentale ale credinței islamice](#)
 - [Cuprins](#)
 - [Religia islamică \(dīn\)](#)
 - [Stâlpii islamului \(arkan al-islam\)](#)
 - [1. Shahada: „Lā ilāha illa Allah, Mohammedan Rasul Allah”](#)
 - [2. As-Salah \(Efectuarea rugăciunii\)](#)
 - [3. Az-Zakah \(Oferirea daniei rituale anuale\)](#)
 - [4. As-Siyam \(Postul din luna Ramadan\)](#)

- Al-Hajj (Efectuarea pelerinajului la Mecca)
- Principiile fundamentale ale credinței islamice (arkan al-iman)
 - Stâlpii credinței (iman)
- Credința în Allah
 - ◆ Primul aspect: credința în Existența în Allah
 - 2. Dovada al-aql (raționamentului și analizei)
 - 3. Dovada ash-shar‘ei (textelor și Scripturilor revelate)
 - 4. Dovada al-hiss (percepției senzoriale, simțurilor fizice) cu

privire la Existența lui Allah cuprinde două aspecte.

- ◆ Al doilea aspect: credința în Rububiyyah lui Allah
- ◆ Al treilea aspect: credința în Uluhiyyah lui Allah
- ◆ Al patrulea aspect: credința în Numele și Atributele (Sifāt) lui Allah
- Două secte s-au rătăcit cu privire la această noțiune
 - Credința în Allah Preaînaltul, conform cu cele pe care le-am

menționat anterior,
aduce mari beneficii
credincioșilor,
precum:

- Credința în îngerii lui Allah
 - Credința în îngerii
lui Allah cuprinde patru
aspecte:
 - Credința în îngeri
aduce mari beneficii,
dintre care:
- Credința în Al-Kutub (Cărțile
revelate)
 - Credința în Cărți
include patru aspecte:
 - „Iar ție,
[Mohammed], ți-am
trimis Cartea cu

Adevărul, întărind
Scriptura de dinaintea
ei și întrecând-o pe ea
[...]” [Traducerea
sensurilor Coranului
cel Sfânt, 5:48]

- Credința în Al-
Kutub aduce mari
beneficii, inclusiv:
 - Credința în Ar-Rusul
(mesageri)
 - Credința în
Mesageri cuprinde patru
aspecte:
 - „Neamul lui
Noe i-a socotit pe
trimiși mincinoși.”
[Traducerea sensurilor

Coranului cel Sfânt,
26:105]

- Credința în mesageri
aduce mari beneficii,
printre care:
 - 3. a-i iubi, a-i
preamări pe mesageri
în maniera care li se
potrivește, deoarece
aceștia sunt mesagerii
lui Allah și fiindcă L-
au adorat, I-au
răspândit Mesajul și au
oferit sfaturi creației
Sale.
- Credința în Ziua Judecării

- Credința în Ziua Judecării cuprinde patru aspecte:
 - „[...] Așa cum am făcut Noi prima faptură, o vom face din nou. Aceasta este o promisiune pe care Noi am făcut-o și pe care o îndeplinim.”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 21:104]
 - 3. Credința în Al-Jannah (Paradisul) și An-Nār (Focului Iadului) și că acestea

- sunt lăcașurile finale și veșnice pentru creație
- b) pedeapsa și binecuvântarea din mormânt: pedeapsa va fi aplicată asupra necredincioșilor și ipocriților. Allah Preaînaltul spune:
 - Credința în Ziua Judecării are multe beneficii, printre care:
 - ● Dovada al-aql are două aspecte:
 - Credința în Al-Qadar (Destinul și Predestinarea Divină)

- Credința în Al-Qadar cuprinde patru aspecte:
- Credința în al-Qadar are mari beneficii, printre care:
 - ● Cealaltă sectă este al-Qadariyyah[34]. Aceasta spune că orice face omul se datorează pe deplin abilității și voinței sale și că Voința lui Allah și Abilitatea Sa nu au nicio influență cu privire la actele înfăptuite de persoană.

- Răspunsul pentru prima sectă (al-Jabriyyah) conform ash-shar‘a și realității:
- Răspunsul pentru cea de a doua sectă conform ash-shar‘a și raționament
- Obiectivele (ahdāf) credinței islamice (aqīdah)
 - ● Primul: stabilirea intenției sincere și adorarea doar a lui Allah Preaînaltul,
 - ● Al doilea: eliberarea minții și a gândului de la pierderea haotică și irațională

- ● Al treilea: stabilirea unei stări mintale liniștite și a unei gândiri sănătoase
- ● Al patrulea: protejarea intenției și a acțiunilor împotriva devierii
- ● Al cincilea: a privi lucrurile într-un mod serios
- ● Al șaselea: stabilirea unei Ummah (comunități) puternice, care ar face orice pentru consolidarea dîn-ului și pentru întărirea fundatelor acestuia,
- ● Al șaptelea: atingerea fericirii atât în această

viață, cât și în Viața de
Apoi,

**Explicarea principiilor
fundamentale ale credinței islamice**

(شرح أصول الإيمان)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Cuprins

În numele lui Allah Ar-Rahman (Cel
Milostiv),

Ar-Rahīm (Cel Îndurător)

Introducere

Toată Slava I se cuvine lui Allah și
toate

Binecuvântările lui Allah fie asupra Profetului Său, Mohammed, asupra familiei sale, a companionilor săi și asupra tuturor celor care urmează Calea Sa cea Dreaptă; fie ca Allah Cel Atotputernic să aibă milă de ei în Ziua Judecății!

Cu adevărat, toată Slava I se cuvine lui Allah, numai pe El Îl adorăm, numai la El căutăm ajutor și iertare. Căutăm adăpost la Allah de răul din noi înșine și de răul din acțiunile noastre. Pe oricine îl călăuzește Allah, nimeni și nimic nu îl poate rătăci și pe oricine Allah îl lasă necălăuzit, nimeni și nimic nu îl poate călăuzi. Mărturisesc că nu există nicio Divinitate demnă de

adorare în afară de Allah, Care nu are parteneri, și mărturisesc că Mohammed este Robul și Mesagerul Său. Fie ca Allah să îi binecuvânteze pe Mohammed, pe familia sa, pe companionii săi și pe oricine l-a urmat pe el în ceea ce privește bunătatea și credința și fie ca Allah să ne țină pe noi toți departe de orice rău! Amin!

În această carte, vom discuta despre știința Tawhid-ului[\[1\]](#), care este cea mai nobilă și necesară dintre toate ramurile științei, precum și cea mai importantă dintre toate obligațiile musulmanului și aceasta pentru că ea este știința despre Allah, despre Numele și Atributele Sale și despre Drepturile Lui asupra robilor Săi.

Această știință este cheia către Calea lui Allah și este baza Legislației Sale Sacre. Din acest motiv, toți mesagerii (Pacea fie asupra lor!) i-au chemat pe oameni la cunoașterea și înțelegerea acestei științe, după cum Allah Preaînaltul spune:

„Și Noi nu am trimis înaintea ta niciun profet fără să nu-i revelăm lui: «Nu există altă Divinitate în afară de Mine, deci adorați-Mă pe Mine!»”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 21:25]

Allah Însuși mărturisește acest lucru: că este Singura Divinitate ce merită a fi adorată. De asemenea, îngerii și

oamenii de știință mărturisesc că nu există altă Divinitate în afară de El:

„Allah mărturisește că nu există altă Divinitate în afară de El. Și îngerii și cei înzestrați cu știință [mărturisesc] cu dreptate că: «Nu există altă Divinitate afară de El, Al-‘Aziz [Invincibilul, Cel Atotputernic], Al-Hakīm [Înțeleptul]»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:18]

Din moment ce acesta este locul și statutul credinței islamice monoteiste, este o obligație pentru fiecare musulman să urmeze această credință prin învățare, reflectare asupra ei și dîn-ul[2] (credința) în ea. În acest mod, credința sa poate fi construită pe o

fundație solidă, bazată pe convingere, încredere și supunere, fapt pentru care el va putea culege fructele și rezultatele monoteismului islamic.

Religia islamică (dîn)

Islamul este religia cu care Allah l-a trimis pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), făcând-o ultima și singura religie, pe care a perfecționat-o pentru robii săi, completând astfel binecuvântările Sale trimise asupra acestora, alegând ca aceasta să le fie religia lor, singura acceptată de către Allah. În afară de islam, nicio altă religie nu le este acceptată oamenilor. Allah Preaînaltul spune:

„Mohammed nu este tată niciunuia dintre bărbații voștri, ci el este Trimisul lui Allah și încheietorul profeților și Allah este Atoateștiutor.”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 33:40]

De asemenea, Allah spune:

„[...] În ziua aceasta, am desăvârșit religia voastră și am împlinit Harul Meu asupra voastră și am încuviințat islamul ca religie pentru voi! [...]”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:3]

Cel Preaînalt afirmă, de asemenea:

„[Unica] religie acceptată de Allah este islamul [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:19]

Din nou, **Allah spune:**

„Acela care dorește o altă religie decât islamul, nu-i va fi acceptată și el se va afla în Lumea de Apoi printre cei pierduți.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:85]

Allah Preaînaltul a făcut această religie obligatorie pentru întreaga omenire, ca singura credință și ca unica modalitate de a I te supune lui Allah. Vorbindu-i Profetului Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), **Allah spune:**

„Spune [o, Mohammed, oamenilor]:
«O, oameni! Eu sunt pentru voi toți
Trimisul lui Allah, căruia îi aparține
Împărăția Cerurilor și a Pământului.
Nu există altă Divinitate în afară de El!
El dă viață și El dă moarte. Deci
credeți în Allah și în Trimisul Său,
Profetul cel neînvățat, care crede în
Allah și în Cuvintele Sale! Și urmați-l!
Poate că veți fi călăuziți!»”

[Traducerea sensurilor Coranului cel
Sfânt, 7:158]

Sub autoritatea lui Abu Hurairah
(Allah să fie mulțumit de el!) s-a
relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și
binecuvântarea lui Allah fie asupra
sa!)[3] a spus:

„Pe Cel în Mâna Căruia se află viața lui Mohammed, cel din rândul comunităților de evrei sau creștini care a auzit de mine, însă nu și-a mărturisit credința în cele cu care am fost trimis (Tawhid) și moare în această stare (de necredință) este dintre sălășluitoarii Focului Iadului.” (Muslim)

Credința în Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cu acceptare sinceră și înțelegere, nu este doar o simplă afirmație (făcută rațional), ci reprezintă o acceptare totală a tot ceea ce a adus cu aceasta. Din acest motiv, Abu Talib (unchiul Profetului – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a crezut în Mesagerul lui Allah

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), în ciuda faptului că el crezut în ceea ce a adus Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a mărturisit că aceasta este cea mai bună dintre toate religiile.

Religia islamică cuprinde toate aspectele bune care au fost încorporate în religiile anterioare. Cu toate acestea, islamul se diferențiază de toate celelalte religii prin faptul că este potrivit pentru toate timpurile, locurile și pentru toți oamenii. Allah spune, adresându-se Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Iar ție, [o, Mohammed], ți-am trimis Cartea [Coranul] cu Adevărul, întărind Scriptura de dinaintea ei și întrecând-o pe ea [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:48]

Semnificația afirmației că islamul este o religie potrivită pentru toate timpurile, locurile și pentru toți oamenii este aceea că oricine aderă la aceasta nu va fi niciodată împotriva a ceea ce este benefic pentru el sau pentru întreaga Ummah (**comunitate musulmană**) din orice loc și din orice timp. Însă, aceasta nu înseamnă că islamul este menit să servească orice loc, timp sau oameni, după cum au încercat să afirme unii oameni.

Religia islamică este religia adevărului, datorită căreia, oricui o adoptă în mod corespunzător, îi vor fi garantate Ajutorul și Victoria lui Allah, așezându-l deasupra tuturor celorlalte religii. **Allah spune:**

„El este Cel care l-a trimis pe Trimisul Său cu călăuzirea și religia Adevărului, ca să o facă pe ea deasupra tuturor religiilor, chiar dacă politeiștii nu voiesc.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **61:9**]

De asemenea, **Allah spune:**

„Allah le-a făgăduit acelora dintre voi care au crezut și au săvârșit fapte bune să-i facă pe ei stăpâni pe Pământ, așa

cum i-a făcut stăpâni și pe cei de dinaintea lor, și să dea forță religiei lor, pe care El a acceptat-o pentru ei și să le schimbe teama lor cu siguranța. «Pentru că ei Mă adoră pe Mine și nu-Mi fac Mie ca asociați nimic!» Și aceia care vor mai fi necredincioși după aceasta, aceia sunt nelegiuți.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 24:55]

Religia islamică este în același timp o chestiune de credință (aqīdah) și de legislație (Shari‘ah) și este perfectă și completă în ambele. Islamul comandă:

1. credința în Unicitatea lui Allah (Tawhid) și interzice asocierea de parteneri lui Allah (shirk);

2. adevărul și interzice minciuna și falsitatea;
3. dreptatea[4] și interzice nedreptatea;
4. încrederea și interzice înșelătoria;
5. îndeplinirea promisiunilor și interzice trădarea;
6. bunătatea față de părinți și interzice neascultarea acestora;
7. menținerea unor relații bune cu vecinii și interzice orice formă de comportament greșit cu aceștia.

În general, islamul prescrie orice fel de caracter nobil și virtuos și interzice orice tip de comportament rău și greșit și, de asemenea, poruncește bunătatea

și evlavia și interzice orice faptă rea.

Allah Preaînaltul spune:

„Cu adevărat, Allah poruncește dreptatea, împlinirea faptei bune și dărnicia față de rude și El oprește de la desfrâu, faptă urâtă și nelegiuire. El vă îndeamnă pentru ca voi să vă aduceți aminte.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:90]

Stâlpii islamului (arkan al-islam)

Islamul este construit pe cinci stâlpi, așa cum este menționat de către Ibn Omar (Allah să fie mulțumit de el!), care a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Islamul este construit pe cinci stâlpi: să mărturisești că nimeni nu este demn de adorare cu excepția lui Allah și că Mohammed este Robul și Mesagerul Său (Lā ilāha illa Allah, Mohammedan Rasul Allah), efectuarea rugăciunii (as-Salah), oferirea daniei anuale obligatorii (az-Zakah), pelerinajul la Mecca (al-Hajj) și postul din luna Ramadan (as-Siyam).” (Bukhari și Muslim)

Cei cinci stâlpi ai islamului indicați în hadith-ul de mai sus sunt următorii:

- mărturisirea de credință (Shahada)
- rugăciunea (as-Salah)
- dania anulă obligatorie (az-Zakah)

- pelerinajul la Mecca (al-Hajj)
- postul din luna Ramadan (as-Siyam).

1. Shahada: „Lā ilāha illa Allah, Mohammedan Rasul Allah”

Shahada (mărturisirea de credință) înseamnă a spune și a crede cu tot sufletul că:

„Nu există altă Divinitate demnă de adorare în afară de Allah și că Mohammed este Robul și Trimisul Său.”

Aceasta înseamnă a avea credință sinceră în Allah și în Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Persoana care face

mărturisirea de credință își ia angajamentul ferm că ceea ce a mărturisit este adevărul, fapt pe care îl afirmă verbal și îl crede cu toată puterea. Chiar dacă mărturisirea de credință include credința în mai multe lucruri, aceasta este considerată a fi un singur stâlp al islamului, **din cauza a două motive posibile:**

- Mesagerul lui Allah (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) este cel care a transmis Mesajul lui Allah Preaînaltul și, astfel, mărturisirea că el este Robul și Mesagerul lui Allah este o completare necesară a mărturisirii de credință și este, în realitate, o parte integrantă a mărturisirii „Lā ilāha illa Allah” sau

● cele două mărturisiri sunt cerințele de bază necesare pentru sinceritatea și acceptarea faptelor, **deoarece nicio faptă nu este validă sau acceptată până când aceasta nu îndeplinește două condiții**: acea faptă trebuie făcută doar de dragul lui Allah (**Ikhlas**) și ea trebuie făcută în concordanță cu Calea arătată de către Mesagerul lui Allah (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**). Prin facerea faptelor doar de dragul lui Allah, mărturisirea **Lā ilāha illa Allah** este îndeplinită, iar prin urmarea căii Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), mărturisirea **Mohammedan Rasul Allah (Mohammed este Robul și Mesagerul lui Allah)** este îndeplinită.

Sunt nenumărate beneficii mărețe care pot fi obținute prin rostirea mărturisirii de credință, printre care se află și eliberarea inimii, minții și sufletului persoanei de slugărnicia și servitudinea față de lucrurile create și față de urmarea unei alte căi decât cea a mesagerilor.

2. As-Salah (Efectuarea rugăciunii)

Aceasta înseamnă adorarea lui Allah prin efectuarea rugăciunilor într-o manieră completă și perfectă^[5] și la timpurile prescrise. Sunt nenumărate beneficii ale rugăciunii, printre care se află liniștea sufletească, pacea interioară, fericirea, mulțumirea, precum și faptul că aceasta împiedică

persoana de la facerea de fapte bune și de la comiterea de păcate.

3. Az-Zakah (Oferirea daniei rituale anuale)

Aceasta reprezintă adorarea lui Allah prin oferirea unei sume prescrise, dedusă din averea și posesiunile pe care persoana le deține (aceasta reprezintă 2,5% din averea persoanei care îndeplinește suma minimă prescrisă). Printre beneficiile daniei se află purificarea sinelui de la caracteristici imorale precum tristețea și nefericirea, dincolo de beneficiul evident, acela de asigurarea unui minim necesar traiului pentru cei

nevoiași și împlinirea nevoilor comunității musulmane.

4. As-Siyam (Postul din luna Ramadan)

Aceasta înseamnă adorarea lui Allah prin intermediul postului din timpul lunii Ramadan, prin abținerea de la hrană sau băutură, precum și prin abținerea de la orice fel de relație intimă cu soțul/soția de la răsăritul Soarelui și până la apusul acestuia. Printre beneficiile postului se numără antrenarea persoanei în abținerea de la ceea ce este interzis și de la ceea ce este neplăcut pentru Allah, Cel Atotputernic și Preaînalt

Al-Hajj (Efectuarea pelerinajului la Mecca)

Aceasta înseamnă adorarea lui Allah prin călătoria la Mecca pentru a efectua ritualurile sacre ale pelerinajului. Beneficiile pelerinajului includ antrenarea sinelui în a face sacrificii fizice și financiare de Dragul lui Allah Preaînaltul. Din această cauză, Hajj-ul este considerat a fi un fel de „Jihad” (luptă și străduință pe Calea lui Allah) .

Beneficiile pe care le-am menționat anterior cu privire la bazele islamului și multe altele pe care nu le-am menționat sunt modalități prin care comunitatea musulmană (Ummah) se

poate purifica și prin care aderă la Religia Adevărului, adorându-L pe Allah (**Creatorul**) cu sinceritate și prin care se poate comporta cu dreptate față de toate creaturile Sale. Națiunea islamică nu va putea decât să prospere și să fie victorioasă prin îndeplinirea acestor obligații religioase. În mod contrar, neîndeplinirea, chiar și la o scară mică, a acestor obligații, îi va priva de succes și de prosperitate. Oricine caută o dovadă clară pentru aceasta, [să citească următoarele versete din Cartea lui Allah:](#)

„Dacă neamurile acestor cetăți ar fi crezut și ar fi avut frică, atunci Noi le-am fi dăruit binecuvântări din Cer și de pe Pământ. Însă ei i-au socotit

mincinoși și din această pricină Noi i-am apucat pentru ceea ce au agonisit. ~ Oare locuitorii cetăților erau siguri că nu va veni peste ei pedeapsa Noastră, în timpul nopții, pe când ei dormeau? ~ Oare locuitorii cetăților erau siguri că nu va veni peste ei pedeapsa Noastră în plină zi, pe când ei se veseleau? ~ Oare se credeau ei la adăpost de viclenia lui Allah? Dar nu se poate socoti la adăpost de vicleșugurile lui Allah decât neamul celor pierduți!”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7: 96-99]

Analizați poveștile celor care ne-au precedat, deoarece istoria este o lecție pentru oamenii care gândesc și pentru cei care au o inimă deschisă. Cu

adevărat, noi căutăm Ajutorul doar la Allah.

Principiile fundamentale ale credinței islamice (arkan al-iman)

Stâlpii credinței (iman)

După cum am explicat anterior, islamul este religie care cuprinde aqīdah (chestiuni legate de credință) și Shari‘ah (Legile revelate, Legislația și aspectele judiciare). Am indicat câteva dintre aceste legi și am menționat stâlpii (arkan) care reprezintă bazele Legislației. În ceea ce privește aqīdah al-Islamiyyah (credința islamică), bazele sale sunt:

- credința în Allah

- credința în îngerii Săi
- credința în Cărțile Sale
- credința în mesagerii Săi
- credința în Ziua Judecării
- credința în al-Qadar (**Predestinarea Divină**), cu consecințele sale bune sau rele.

Acești stâlpi sunt menționați în Cartea lui Allah (**Coranul**) și în Sunnah[6] Profetului Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**).

Un exemplu din Cartea Sa sunt Cuvintele lui Allah, **care spun:**

„Cuvioșia nu stă în a vă întoarce fețele spre Răsărit sau spre Apus, ci cuvioșia este a crede în Allah și în Ziua de Apoi, în îngerii, în Carte și în profeți [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:177]

Cu privire la al-Qadar, [găsim scris în Cartea lui Allah:](#)

„Și Noi am creat toate lucrurile bine întocmite ~ Și nu este Porunca Noastră decât un singur [cuvânt care se va împlini] într-o singură clipită.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 54:49-50]

În Sunnah Mesagerului lui Allah
([Pacea și binecuvântarea lui Allah fie](#)

asupra sa!), găsim că atunci când Profetul Mohammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat despre credință de către îngerul Jibril (Pacea fie asupra sa!), el a răspuns:

„[...] Credința înseamnă să crezi în Allah, în îngerii Săi, (în) întâlnirea cu El, în mesagerii Lui și să crezi în Înviere [...]” (Bukhari)

Credința în Allah

Credința în Allah cuprinde patru aspecte:

◆ Primul aspect: credința în Existența în Allah

Acest fapt este evidențiat prin următoarele:

1. al-fitrah (natura înnăscută a omului)
2. al-aql (raționamentul și analiza)
3. ash-shar‘a (textele și Scripturile revelate)
4. al-hiss (percepția senzorială, simțurile fizice).

1. Dovada al-fitrah (naturii înnăscute a omului) cu privire la Existența lui Allah arată că fiecare ființă umană a fost creată într-o stare de credință înnăscută față de Creatorul ei, fără a avea vreo educație precedentă, dogmă sau raționament. Nimeni nu deviează

de la această credință naturală și înăscută cu excepția celor care sunt influențați de chestiuni alterate, care fac ca inima persoanei să se abată și să se îndepărteze de la credință, după cum Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a spus:

„Fiecare copil este născut într-o stare de «fitrah», apoi părinții lui îl fac pe el evreu, creștin sau zoroastru [...]”
(Bukhari)

2. Dovada al-aql (raționamentului și analizei)

cu privire la Existența lui Allah este aceea conform căreia toate lucrurile, trecute, prezente sau viitoare, trebuie

să aibă un Creator și un Autor, care le-a adus în existență, deoarece ele nu se pot crea singure și nici nu au putut să fie create printr-o simplă coincidență sau accidental. Motivul pentru care ele nu s-au putut crea singure este acela că, înainte de a veni în existență, ele nu au fost nimic; așadar, cum ar putea ceva care este nimic să creeze? Ele nu s-ar fi putut crea nici accidental, deoarece fiecare apariție are nevoie de un creator, care o face să existe. Mai mult, existența sa în această ordine magnifică și coordonarea sa omogenă, precum și relațiile coerente cauzele și efectele sale fac absolut imposibilă existența sa să fie una accidentală. Așadar cum ar putea ceva care a fost

adus în această existență să fi făcut în mod prur întâmplător să devină apoi atât de organizat și de coerent în procesul de dezvoltare care a urmat?

Deci, dacă această creație nu s-a putut crea pe ea însăși și nici nu a fost creată accidental, atunci ea trebuie să aibă un Creator și un Autor, iar Acesta este Allah, Domnul și Susținătorul întregului Univers. Allah Preaînaltul menționează raționamentul amintit anterior în Coran, în Surat At-Tur, **în care spune:**

„Oare au fost ei creați de nimeni sau ei sunt creatorii?” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **52:35**]

Acest verset indică faptul că, din moment ce ei nu s-au creat pe ei înșiși, trebuie să fi avut un Creator, iar Acesta este Allah Preaînaltul. Din acest motiv, atunci când Jubair ibn Mut'im (Allah să fie mulțumit de el!) l-a auzit pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) recitând Surat At-Tur, când a ajuns la versetele:

„Oare au fost ei creați de nimeni sau ei sunt creatorii? ~ Sau au creat ei Cerurile și Pământul? Nu, ei nu cred cu convingere! ~ Sau sunt ei comorile Domnului tău? Sau sunt ei stăpâni?”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 52:35-37]

Jubair (Allah să fie mulțumit de el!), care în acea perioadă era un mushrik (politeist) a comentat, spunând:

„Inima mea era pe punctul de a ieși din mine (la auzul acestui argument puternic).” (Bukhari)

Într-o relatare diferită, el a spus:

„Acesta a fost primul moment în care iman-ul (crediința) a pătruns în inima mea.” (Bukhari)

Să oferim o parabolă pentru a clarifica acest subiect: dacă cineva îți vorbește despre un palat impunător, înconjurat de grădini și râuri, complet mobilat cu paturi și saltele și decorat cu fel de fel de ornamente, spunând: „Acest palat,

cu toată perfecțiunea și frumusețea sa, s-a făcut singur sau a apărut din pură coincidență, fără a avea vreun constructor!” imediat vei respinge argumentul său și vei considera această discuție drept una ridicolă. (Cu aceasta în minte), este așadar posibil ca acest Univers cu pământurile, cerurile, planetele și ordinea sa deosebite să se fi creat singur, fără a avea un Autor sau Creator?!

3. Dovada ash-shar‘ei (textelor și Scripturilor revelate)

cu privire la Existența lui Allah este aceea prin care ni se arată că toate Scripturile Divine revelate atestă Existența Sa. Legile și Învățăturile pe

care Allah le-a revelat prin aceste Scrpuri, care se adresează nevoilor și bunăstării creației Sale, constituie o dovadă prin care se atestă faptul că ele vin de la un Domn Atotputernic, Măreț și Omniscient, Care știe tot ceea ce este cel mai bine pentru creația Sa. Faptul că informațiile noastre sunt în acord cu informațiile despre religiile naturale conținute de Scripturi este o dovadă că acestea sunt de la un Domn Atotputernic, Stăpân peste toate, Care poate să aducă în existență orice lucru despre care El ne-a informat.

4. Dovada al-hiss (percepției senzoriale, simțurilor fizice) cu privire la Existența lui Allah cuprinde două aspecte.

Primul dintre acestea este acela că vedem și suntem martori la Răspunsurile oferite de Allah la suplicațiile celor care Îl roagă și la chemarea celor care Îl cheamă atunci când sunt nefericiți. Aceasta constituie o dovadă decisivă pentru Existența lui Allah Preaînaltul. **El spune în Coranul cel Glorios:**

„Și [adu-ți aminte de] Noe, când a chemat el, mai înainte, și i-am răspuns Noi [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **21:76**]

De asemenea, **Allah spune:**

„[Aduceți-vă aminte] când voi cereați ajutor Domnului vostru și El v-a

răspuns numaidecât [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 8:9]

Într-un hadith autentic, ni se spune că Anas ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!) a spus că:

„În timpul Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), oamenii au fost afectați de secetă. În timp ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ținea khutba la amvonul său într-o zi de vineri, un beduin s-a ridicat și a spus: «O, Mesager al lui Allah! Animalele noastre mor, iar familiile (copiii) noastre sunt înfometate, te rog, invocă-L pe Allah să ne binecuvânteze cu ploaie!» Mesagerul lui Allah (Pacea

și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a ridicat mâinile către Cer și în acel moment nu se vedea nicio urmă de nori pe Cer. Apoi, norii au început să se adune asemeni munților și, înainte de a coborî de pe amvon, am văzut ploaia căzând pe barba lui. A plouat în acea zi, următoarea zi, a treia zi, a patra zi, până vinerea următoare când același beduin sau o altă persoană s-a ridicat (în timpul khutbei din ziua de vineri) și a spus: «O, Mesager al lui Allah! Casele s-au prăbușit, animalele noastre s-au înecat; te rugăm, invocă-L pe Allah pentru noi (pentru a opri ploaia)!» Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a ridicat ambele mâini și a spus: «O,

Allah! Adu ploaia în jurul nostru și nu pe noi!» Așadar în orice direcție a arătat cu mâinile, norii s-au limpezit și s-au dus departe...” (Bukhari)

Răspunsul la invocările suplicanților care se roagă cu sinceritate doar lui Allah și îndeplinesc condițiile cerute pentru ijābah[7] este o chestiune care poate fi întâlnită chiar și în zilele noastre.

Al doilea este reprezentat de semnele profeților, numite mu’jizāt (miracole), pe care oamenii le văd sau aud despre ele, acestea constituind o dovadă irevocabilă pentru Existența Celui care le-a dăruit: iar Acesta este Allah Preaînaltul. Cu siguranță aceste

chestiuni (mu'jizāt) se află dincolo de capacitățile oamenilor și că Allah le dăruiește pentru a-i ajuta și sprijini pe mesageri. Un exemplu în acest sens este semnul oferit lui Musa (Moise – pacea fie asupra sa!) atunci când Allah i-a ordonat să lovească marea cu toiagul. El a lovit-o, iar marea s-a despiciat în 12 cărări uscate separate de apă, ce au devenit precum niște munți înalți. Allah Preaînaltul spune:

„Atunci i-am revelat noi lui Moise:
«Lovește cu toiagul tău marea!» Și ea s-a despiciat și fiecare parte era ca un munte mare.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 26:63]

Un alt exemplu este semnul oferit lui Isa (**Isus – Pacea fie asupra sa!**) prin care acesta a fost capabil să aducă la viață morții și să-i ridice din morminte cu Voia lui Allah. Allah vorbește despre el, **spunând:**

„[...] și-i voi învia pe morți[8], cu Voia lui Allah [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:49]

„[...] Și ai făcut morții să vină la viață, cu Îngăduința Mea [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:110]

Un al treilea exemplu este semnul oferit Profetului Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) atunci când tribul Quraish l-a rugat să

le arate un semn (un miracol drept dovadă pentru Profeția sa)[9]. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a arătat înspre Lună, iar aceasta s-a despiciat și oamenii au văzut-o. Cu privire la acest semn, Allah Preaînaltul spune:

„Ceasul s-a apropiat și Luna s-a despiciat. ~ Însă când văd un semn [o minune], ei se îndepărtează și zic: «[Aceasta este] o vrăjitorie neîntreruptă!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 54:1-2]

Toate aceste semne fizice (miracole) pe care Allah Preaînaltul le face pentru a-i ajuta și sprijini pe mesagerii Săi

constituie o dovadă irevocabilă pentru Existența Sa.

◆ Al doilea aspect: credința în Rububiyah lui Allah

Aceasta înseamnă a crede că Allah este Singurul Dumnezeu, Singurul Rabb (Domn), fără a avea un partener sau vreun ajutor.

Domnul (Rabb) este Cel Căruia Îi aparține Creația, Împărăția și Porunca; nu există alt Creator în afară de Allah; alt Mālik (Proprietar) în afara Lui[10] și nu există altă Pronuncă în afară de a Lui. El, Preaînaltul spune:

„[...] Și nu este decât a Lui Înfăptuirea și Stăpânirea [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:54]

De asemenea, [Allah spune](#):

„[...] Acesta este Allah, Domnul vostru. A Lui este Stăpânirea, iar aceia [idolii] pe care voi îi chemați în locul Lui nu stăpânesc nici cât pielița sâmburelui de curmală [qimir].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 35: 13][\[11\]](#)

Este cunoscut faptul că nimeni nu neagă Rububiyyah lui Allah cu excepția unei persoane arogante care nu crede în ceea ce spune, așa cum i s-

a întâmplat Faraonului când le-a spus oamenilor săi:

„[...] Eu sunt Domnul vostru [Rabb] cel mai înalt!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 79: 24] și:

„[...] O, dregători ai mei! Eu nu știu altă Divinitate [Ilah] pentru voi, afară de mine! [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 28:38]

Ceea ce a spus el nu este o chestiune de convingere. Allah Preaînaltul spune:

„Și le-au tăgăduit ei [aceste versete] cu nedreptate și îngâmfare, măcar că sufletele lor erau încredințate de ele

[...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 27:14]

Allah relatează ceea ce i-a răspuns Musa (Pacea fie asupra sa!) lui Faraon:

„Iar el [Moise] a spus: «Cu adevărat, tu [Faraon] știi că nu le-a trimis pe acestea decât Domnul [Rabb] Cerurilor și al Pământului, ca semne limpezi și eu te cred, o, Faraon, pierdut!»”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 17:102]

Din acest motiv, mushrikinii (arabii păgâni) recunoșteau Rububiyyah lui Allah Preaînaltul în ciuda faptului că făceau shirk în Uluhiyyah. Allah Preaînaltul spune:

„Spune: «Cui îi aparțin Pământul și cei care se află pe el, dacă voi știți?» ~ Ei vor zice: «Lui Allah!» Spune: «Oare voi nu voiți să luați aminte?» ~ Spune: «Și cine este Stăpânul celor șapte Ceruri și Stăpânul Tronului sublim?» ~ Ei vor zice: «[Ele sunt ale] lui Allah!» Spune: «Și oare voi nu vă temeți?» ~ Spune: «În mâna cui se află stăpânirea tuturor lucrurilor și cine apără și de cine nu există apărare, dacă știți?» ~ Vor zice ei: «Ale lui Allah sunt!» Spune: «Și cum se face că sunteți voi fermecați?»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 23:84-89]

El, Preaînaltul, [mai spune:](#)

„Și dacă-i întrebi pe ei «Cine a făcut Cerurile și Pământul?», răspund ei: «Le-a făcut Al-‘Aziz [Invincibilul, Cel Atotputernic], Al-‘Alīm [Atoatecunoscătorul]!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 43:9]

Mai departe, El spune:

„Și dacă îi întrebi cine i-a creat pe ei, vor răspunde: «Allah!» Atunci cum de se întorc ei?” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 43:87]

Poruncile lui Allah Ar-Rabb (Domnul, Stăpânul) cuprind atât ordine al-kawni (universale), cât și ordine ash-Shari’ah (legale sau judiciare). Exact așa cum El este Cel care conduce toate

chestiunile Universului, conducându-l așa cum dorește El și în concordanță cu ceea ce este necesar conform Înțelepciunii Sale, tot astfel, El este Judecătorul Care îl conduce prin mijloace legislative care au de a face cu ibādāt[12] și Legi guvernând toate formele de mu'āmalāt[13], în conformitate cu Înțelepciunea Sa.

Așadar, oricine stabilește un alt legislator în afară de Allah în ibādāt, sau un judecător în mu'āmalāt, comite shirk și nu stabilește credința (iman).

◆ Al treilea aspect: credința în Uluhiyyah lui Allah

Este credința că doar Allah este adevăratul Ilah (**Dumnezeu**), care nu are niciun partener sau asociat. Ilah înseamnă Al-Ma'luh, adică Al-Ma'bud, Adevăratul Dumnezeu, care merită să fie adorat din iubire și ca preamărire. **Allah Preaînaltul spune:**

„Domnul vostru este un Domn Unic. Nu există altă Divinitate în afară de El. El este Ar-Rahman [Cel Milostiv], Ar-Rahīm [Cel Îndurător].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **2:163**]

De asemenea, El, Preaînaltul, **spune:**

„Allah mărturisește că nu există altă Divinitate în afară de El. Și îngerii cei înzestrați cu știință [mărturisesc] cu

dreptate că: «Nu există altă Divinitate în afară de El, Al-‘Aziz [Invincibilul, Cel Atotputernic], Al-Hakīm [Înțeleptul].» [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:18]

Tot ce este luat drept Ilah și adorat ca Domn alături de Allah, Uluhiyyah sa este una falsă. **Allah Preaînaltul spune:**

„Aceasta pentru că Allah este Adevărul, iar ceea ce cheamă ei [idolatrii] în locul Său este deșertăciune și că Allah este Al-‘Aliyy [Preaînaltul], Al-Khabīr [Atoatecunoscătorul].» [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 22:62]

Numindu-i aaliha (**dumnezei**) nu le dă dreptul la Uluhiyyah. Allah Preaînaltul spune, descriind zeitățile păgâne Al-Laat, Al-'Uzza și Minat:

„Ele nu sunt decât niște nume pe care le-ați dat voi și părinții voștri. Allah nu a trimis asupra lor nicio putere. Ei nu urmează decât bănuiala și ceea ce poftesc sufletele, în vreme ce de la Domnul lor le-a venit călăuzirea.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, [53:23](#)][[14](#)]

Allah ne-a spus că Yusuf (**Iosif, pacea fie asupra sa!**) le-a spus celor doi **companioni ai săi din închisoare:**

„O, voi, tovarăși ai mei de temniță!
Oare domnii risipiți sunt mai buni sau
Allah Al-Wāhid [Cel Unic], Al-Qahhār
[Stăpânul Atotputernic]? ~ Nu adorați
afară de El decât niște nume pe care
le-ați născocit voi și părinții voștri și
cărora Allah nu le-a pogorât nicio
dovadă! Judecata nu este decât la
Allah! El v-a poruncit să nu-L adorați
decât pe El! Aceasta este religia cea
dreaptă, însă cei mai mulți oameni nu
știu.” [Traducerea sensurilor Coranului
cel Sfânt, 12:39-40]

Din acest motiv, mesagerii (Pacea fie
asupra lor!) obișnuiau să le spună
națiunilor pentru care au fost trimiși:

„O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă Divinitate în afara Lui! [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7: 59, 60, 73, 85; 11:50, 61, 84 și 23:23, 32]

Cu toate acestea, mushrikiinii (politeiștii) au refuzat și și-au luat Domni drept rivali ai lui Allah, adorându-i pe alții alături de Allah, cerându-le ajutor și sprijin. Allah Preaînaltul le-a invalidat faptele prin două dovezi:

1. nu există nicio Calitate Divină în zeitățile pe care le adoră alături de Allah. Aceste zeități sunt create și nici nu pot crea, nici nu le pot oferi beneficii credincioșilor și nici nu îi pot

feri de rău; ei nu le pot da viață și nici cauza moarte; aceștia nu dețin nimic din ceea ce se află în Ceruri și nici nu au niciun aport în el. **Allah spune:**

„Ei au luat în locul Lui dumnezei care nu creează nimic, ci care sunt creați, care nu-și pot aduce lor înșiși nici rău și nici folos, care nu au putere asupra morții, nici asupra vieții și a învierii.”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **25:3**]

De asemenea, **Allah spune:**

„Spune [o, Mohammed]: «**Chemați-i pe aceia care voi ați pretins [că ar fi divinități] afară de Allah! Ei nu stăpânesc nici cât greutatea unui fir de**

colb în Ceruri și nici pe Pământ. Ei nu au nicio parte la acestea, iar El nu are niciun ajutor între ei! ~ Și nu este de niciun folos mijlocirea la El, afară de aceia cărora El le îngăduie

[...]»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 34: 22-23]

„Îi asociază [Lui lucruri] ce nu creează nimic și care ele [însele] sunt create ~ Și care nu-i pot ajuta pe ei cu nimic și nici lor înșiși nu-și pot fi de ajutor?”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7: 191-192]

Dacă aceasta este situația acestor zeități, atunci adorarea lor ca dumnezei alături de Allah este cea mai mare absurditate și falsitate.

2. acei mushrikini (**politeiști**) obișnuiau să spună că doar Allah Preaînaltul este Ar-Rabb (**Domnul, Stăpânul**), Al-Khāliq (**Creatorul**) în Măinile Căruia se află Stăpânirea tuturor și El protejează totul, în timp ce împotriva Lui nu există protector. Această mărturisire necesită ca ei să fi mărturisit că El este Singurul și Adevăratul Ilah, Care este Demn de a fi Adorat (**Uluhiyyah**) așa cum au făcut cu Rububiyyah Lui (**atunci când L-au luat drept Singurul Domn – Rabb – Adevărat**). Cu privire la aceasta, **Allah Preaînaltul** spune:

„O, voi oameni, slăviți-L pe Domnul vostru, care v-a făcut pe voi și pe cei de dinaintea voastră. Ca să aveți frică

[de El]. ~ [Slăviți-L pe] cel care v-a făcut vouă Pământul un covor și Cerul o zidire și a pogorât din Cer apă și a scos prin ea, din roade, hrană pentru voi. De vreme ce voi știți [toate acestea], nu-i faceți lui Allah semeni!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:21-22]

De asemenea, Allah spune:

„Și dacă îi întrebi cine i-a creat pe ei, vor răspunde: «Allah!» Atunci cum de se întorc ei?” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 43:87]

„Spune: «Cine vă dă vouă hrană îndestulătoare din Cer și de pe Pământ și cine este stăpân peste auz și peste

văz și-l scoate pe cel cu viață din cel fără viață și-l scoate pe cel fără viață din cel cu viață și Cel care orânduiește toate lucrurile?» Vor răspunde ei: «Allah!» Atunci spune: «Oare nu vă este vouă frică?» ~ Acesta este Allah, Domnul vostru Cel Adevărat! Și ce se află dincolo de Adevăr decât numai rătăcirea? Și cum de puteți voi fi îndepărtați?» [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 10: 31-32]

◆ Al patrulea aspect: credința în Numele și Atributele (Sifāt) lui Allah

Aceasta înseamnă recunoașterea Numelor și Atributelor pe care Allah Și le-a atribuit Lui Însuși în Cartea Sa și în Sunnah Mesagerului Său (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)
într-un mod care I se cuvine cel mai
bine, **fără:**

tahrīf (distorsionarea înțelesului)

ta'tīl (negarea înțelesului)

takyīf (desemnarea unei maniere
pentru oricare Atribut) sau

tamthīl (a Îi face paralele lui Allah)

Allah Preaînaltul spune:

„Ale lui Allah sunt Numele cele mai frumoase! Așadar, chemați-L cu ele și depărtați-vă de aceia care schimonosesc numele Lui! Ei vor fi răsplătiți după ceea ce fac!”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:180]

De asemenea, **El spune:**

„El este Cel care creează prima oară făpturile și apoi le face din nou – și aceasta este și mai ușor pentru El – și a Lui este pilda cea mai înaltă din Ceruri și de pe Pământ și El este Al-‘Aziz [Invincibilul, Cel Atotputernic], Al-Hakīm [Înțeleptul].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 30:27]

„[...] Și nu este nimic asemenea cu El. El este As-Samī‘ [Cel Care Aude toate], Al-Basīr [Cel care Vede Totul].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 42:11]

Două secte s-au rătăcit cu privire la această noțiune

1. **Prima sectă:** al-Mu'atilah, care au negat toate sau o parte dintre Numele și Atributele lui Allah, susținând că afirmarea Numelor și Atributelor lui Allah necesită tashbih (a face asemănări între Allah și Creația Sa)! Această afirmație este falsă în multe aspecte, **deoarece:**

a) necesită obligații false precum contradicții în Cuvintele lui Allah, iar El este departe de orice imperfecțiune. Aceasta este astfel fiindcă Allah Și-a atribuit Lui Însuși Nume și Atribute și a negat orice asemănare cu El. Dacă afirmația Lui ar fi necesitat tashbih,

atunci aceasta ar implica contradicții în Cuvântul lui Allah, iar părțile lui se neagă una pe alta.

b) nu este necesar ca „acordul în Nume” [\[15\]](#) sau „într-un Atribut” între două lucruri să oblige la o asemănare între ele. Într-adevăr, vezi doi oameni într-o stare de acord, în care fiecare aude, vede și vorbește. În niciun mod aceasta nu necesită asemănare între valorile umane, nici în auz, văz și vorbit. Vedeți că animalele au picioare și ochi. Un astfel de acord nu necesită ca picioarele și ochii lor să fie la fel. Dacă această distincție în acordul asupra numelor și calităților dintre lucrurile create sunt clare, atunci distincția dintre Creator și lucrurile

create este mult mai mare și mai evidentă.

2. **A doua sectă:** Mushabbiha, care afirmă Numele și Atributele lui Allah, dar fac tashbih (**similitudini**) între Allah și Creația Sa, susținând că ceea ce este necesar prin sensul textelor, pe motiv că Allah Preaînaltul se adresează umanității (**'ibād**) conform înțelegerilor sale! O astfel de idee este falsă în multe aspecte inclusiv:

a) **mushābahah:** asemănarea lui Allah cu creația Sa este un concept fals ce este negat de Shari'ah, la fel cum este și argumentarea. Așadar, este imposibil ca o chestiune falsă să fie necesită de textele Coranului și a Sunnei.

b) Allah i s-a adresat umanității conform înțelegerii ei cu privire la înțelesurile de bază ale Numelor și Atributelor Sale. Cu toate acestea, știința despre esența și natura adevărată a înțelesurilor cu privire Thāt (**Esența**) Lui și Sifāt Îi aparțin exclusiv lui Allah. Așadar, dacă Allah spune despre El Însuși că el Aude totul, atunci Auzul este cunoscut de la înțelegerea sensurilor de bază, care este înțelegerea vocilor. Totuși, esența acelui înțeles cu privire la Auzul lui Allah Preaînaltul este necunoscut, deoarece esența auzului este diferită chiar și între cei creați. Cu siguranță, distincția dintre auzul celor creați și

Cel al Creatorului este mai mare și mai evident.

Este știut faptul că, dacă Allah a spus despre El Însuși că El Istawā 'ala al-'Arsh[16] atunci Istiwā', conform înțeleșului primar, este cunoscută drept ascensiune, totuși modul (acel „cum” al) Ascensiunii Sale deasupra Tronului Său este necunoscută, deoarece Esența Isttwā'-ei printre creaturile Sale este diferită. Isttiwā' pe un scaun stabil nu este precum așezarea pe șaua unei cămile fricoase. Atunci când aceasta este diferită cu privire la creații, atunci aceasta este o dovadă mai mare și mai evidentă între Creator și creația Sa.

Credința în Allah Preaînaltul, conform cu cele pe care le-am menționat anterior, aduce mari beneficii credincioșilor, precum:

1. manifestarea adevărată a Tawhid-ului lui Allah Preaînaltul, astfel încât nu este atașament decât de El în speranță, frică și adorare.

2. iubirea perfectă, mărirea și slăvirea lui Allah Preaînaltul, așa cum suntem obligați de majoritatea Numelor și Atributelor Sublime ale lui Allah.

3. manifestarea Adorării Sale prin împlinirea a ceea ce El a poruncit și prin evitarea a ceea ce El a interzis.

Credința în îngerii lui Allah

Îngerii sunt creații din Lumea lui al-ghayb[17], care Îl adoră pe Allah și nu au nicio Calitate Divină a Rububiyyei și a Uluhiyyei. Allah i-a creat din Lumină și le-a oferit lor supunere totală față de Poruncile Sale și abilitatea de a le executa.

Allah Preaînaltul spune:

„[...] Iar aceia care sunt lângă El [îngerii] nu se socotesc prea mândri pentru a-L adora și nici nu ostenesc ei [să Îl adore pe Allah].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 21:19]

Aceștia sunt numeroși în număr, nimeni nu le cunoaște numărul în afara lui Allah Preaînaltul. Este confirmat

din hadith-ul relatat de Anas (Allah să fie mulțumit de el!) cu privire la povestea despre Al-Miraj[18] că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Mi s-a arătat Al-Bait al-Ma'mur. L-am întrebat pe Jibril despre aceasta și el mi-a spus: «Acesta este Al-Bait Al-Ma'mur, unde 70.000 de îngerii fac salah (rugăciunea) zilnic. Atunci când pleacă, ei nu se mai întorc niciodată la ea (dar zilnic intră alții acolo).”
(Bukhari)

Credința în îngerii lui Allah cuprinde patru aspecte:

1. credința în existența lor

2. credința în acei îngeri ale căror nume ne sunt cunoscute nouă, precum Jibril (**Pacea fie asupra sa!**), și a crede în general în acei îngeri ale căror nume nu ne sunt cunoscute.

3. credința în ce cunoaștem dintre atributele lor, precum Jibril (**Pacea fie asupra sa!**), pe care Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) l-a văzut în forma sa adevărată, în care a fost creat, cu 600 de aripi și acoperind întreg orizontul. (**Bukhari**)

Îngerul, prin Porunca lui Allah, poate lua forma unui om, așa cum s-a întâmplat cu Jibril (**Pacea fie asupra sa!**) atunci când Allah l-a trimis la Mariam (**Pacea fie asupra sa!**), iar el a

apărut în fața ei sub formă unui om[19]. Un alt exemplu este acela în care un înger a venit la Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în timp ce acesta stătea cu companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!). El (Jibril, pacea fie asupra sa!) a apărut sub formă umană, îmbrăcat în haine extrem de albe, cu părul foarte negru; nu exista niciun semn de călătorie pe el și niciunul dintre companioni nu îl cunoștea. El a stat jos lângă Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), odihnindu-și genunchii lângă el și punându-și palmele mâinilor pe picioarele lui. Apoi, el l-a întrebat pe Profetul Mohammed (Pacea

și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) despre islam, imam, ihsân[20], Ziua Judecării și semnele sale. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns la întrebările lui, după care acesta a plecat. Atunci, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Acesta a fost Jibril, care a venit să vă învețe despre religia voastră (dîn).” (Tirmidhi și Ibn Majah)

La fel, îngerii pe care Allah i-a trimis la Ibrahim și la Lut (Pacea fie asupra lor!) au apărut sub formă umană.

4. a crede în ceea ce știm despre faptele lor, care sunt făcute conform

Poruncilor lui Allah, precum tasbih și adorarea lui Allah, zi și noapte, fără a se plictisi sau obosi.

Unii îngerii au caracteristici specializate. Mai jos, **sunt câteva exemple de astfel de îngerii:**

- Jibril: Al-‘Amin (**celui care i-a fost încredințată**) pentru Revelația lui Allah. El, Preaînaltul, l-a trimis pe el la profeți și la mesageri.
- Mikhā’īl: este răspunzător pentru al-qatr (**ploaie și plante**)[21]
- Isrāfīl: este responsabil pentru suflarea în Trâmbiță în Ziua Judecării, atunci când Ceasul va fi stabilit și creația va fi înviată.[22]

▪ Malakul Mawt (**Îngerul Morții**): desemnat să scoată sufletele afară din trup în momentul morții. **Allah spune:**

„Spune: «Vă va lua îngerul morții, căruia i-au fost încredințate sufletele voastre, dar apoi veți fi aduși înapoi la Domnul vostru.» [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **32:11**]

▪ Îngerii desemnați uterului: atunci când embrionul ajunge la 4 luni în uterul mamei, Allah îi trimite un înger și îi ordonă să îi desemneze proviziile, termenul vieții, faptele sale și dacă va fi dintre cei pierduți sau dintre cei binecuvântați (**în Viața de Apoi**).

▪ Îngerii desemnați să vadă și să înregistreze faptele fiilor lui Adam (**omenirea**): unul stă în partea dreaptă și unul stă în partea stângă a fiecărei persoane. **Allah Preaînaltul spune:**

„Însă, cu adevărat, peste voi sunt veghetori ~ Cinstiți, care scriu. ~ Ei știu ce ea ce faceți voi.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **82:10-12**]

„Când cei doi primitori primesc, stând [unul] în dreapta și [celălalt] în stânga, ~ Și el nu va rosti niciun cuvânt, fără să aibă lângă el un supraveghetor pregătit [să scrie].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **50:17-18**]

▪ Îngeri desemnați să îi întrebe pe cei morți, după ce aceștia au fost îngropați. Doi îngeri vin și îl întreabă despre Domnul lui, religia lui și Profetul său.

„Atunci când o persoană este îngropată, doi îngeri negri cu ochi albaștri, unul numit Munkar și celălalt Nakir, vor veni la ea. Ei îl vor întreba despre Allah, despre Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și despre religia lui.” (Tirmidhi, Albani l-a clasificat ca fiind hasan)

Credința în îngeri aduce mari beneficii, dintre care:

1. a fi conștient de Măreția, Puterea și Autoritatea lui Allah. Cu siguranță,

măreția creației (în acest caz, îngerii) se datorează Măreției Creatorului.

2. a-I mulțumi lui Allah pentru Grija Lui pentru fiii lui Adam, fiindcă El i-a desemnat unii dintre îngeri pentru a-i proteja și pentru a le înregistra faptele, precum și foloasele.

3. a îi iubi pe îngeri pentru ceea ce au făcut pentru Adorarea lui Allah Preaînaltul.

Unii dintre cei care au deviat (de la Calea cea Dreaptă) au negat că îngerii sunt creații adevărate. Ei spun că aceștia reprezintă puterea unui potențial bine în creație. Această idee contrazice Cartea lui Allah și Sunnah

Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și, în general, opinia generală a musulmanilor.

Allah Preaînaltul spune:

„Mărire lui Allah, Creatorul Cerurilor și al Pământului, Cel care a făcut din îngerii trimiși cu câte două aripi și cu câte trei și cu câte patru [...]”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, [35:1](#)]

„Și de ai vedea cum îngerii iau sufletele celor care nu cred! Îi lovesc peste fețe și peste spate [...]”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, [8:50](#)]

„Dar de i-ai vedea pe cei nelegiuiți în chinurile morții, în vreme ce îngerii întind mâinile lor, [zicând]: «Lăsați să iasă sufletele voastre!» [...]”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:93]

„[...] iar când frica este îndepărtată din inimile lor, atunci zic ei [îngerii]: «Ce a spus Stăpânul vostru?» Și ei răspund: «Adevărul! El este Al-‘Aliyy

[Preaînaltul], Al-Khabīr

[Atoateștiutorul] !”» [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 34:23]

De asemenea, Allah spune despre oamenii Paradisului că:

„[...] iar îngerii vor intra la ei prin toate porțile [zicând]: ~ «Pace vouă pentru că ați fost statornici. Și ce bună este răsplata Casei [Veșnice]!»”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 13:23-24]

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă Allah iubește o persoană, El îl cheamă pe Jibril spunându-i: «Allah îl iubește pe cutare. O, Jibril! Iubește-l!» Jibril îl va iubi și va face un anunț printre locuitorii Cerurilor: «Allah îl iubește pe cutare, de aceea, și voi ar trebui să îl iubiți de asemenea.» Astfel,

toți ocuitorii Cerurilor îl voi iubi și apoi lui îi este garantată plăcerea oamenilor pe Pământ.” (Bukhari)

În aceeași carte, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„În fiecare vineri, îngerii stau la fiecare intrare de la moschei și notează numele persoanelor, în ordinea cronologică (avenirii lor la rugăciunea de vineri); apoi, când imamul a urcat la amvon, ei își strâng pergamentele și se pregătesc să asculte predica.” (Bukhari)

Textele amintite anterior arată clar că îngerii sunt forme adevărate ale

creației și nu sunt forțe morale, așa cum spun cei care au deviat de la Calea cea Dreaptă. Părerea generală a musulmanilor este în concordanță cu textele de mai sus.

Credința în Al-Kutub (Cărțile revelate)

Al-Kutub este pluralul de la Kitab, care înseamnă maktub (**scris**). Înțelesul (**legal**) ce este discutat în acest capitol este reprezentat de următoarea afirmație:

„Cărțile pe care Allah le-a trimis mesagerilor Săi, ca Milă și Călăuzire pentru întreaga omenire, au ca scop utilizarea acestora de către oameni,

astfel încât să câștige fericirea atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.”

Credința în Cărți include patru aspecte:

1. a crede că trimiterea Cărilor este cu adevărat de la Allah

2. a crede în Cărțile ale căror nume le știm, fiecare conform numelui ei, ca, spre exemplu, Al-Qu’ran, care i-a fost trimis Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), At-Tawrāt, ce i-a fost revelată lui Musa (Moise –Pacea fie asupra sa!), Injil, ce i-a fost trimisă lui Isa (Isus – Pacea fie asupra sa!) și Az-Zabur, ce i-

a fost revelată lui Dawud (**David – Pacea fie asupra sa!**). Cu privire la Cărțile ale căror nume nu le cunoaștem, trebuie să credem în ele în general.

3. a mărturisi autenticitatea informațiilor, precum cele din Coran și/sau din Vechile Scripturi, atâta timp cât aceste informații nu sunt schimbate sau modificate.

4. a se acționa conform legilor lor neabrogate, prin acceptarea și supunerea față de ele, chiar dacă înțelegem sau nu înțelepciunea din spatele lor. Toate Vechile Scripturi sunt abrogate de Coranul cel Glorios.
Allah spune:

„Iar ție, [Mohammed], ți-am trimis Cartea cu Adevărul, întărind Scriptura de dinaintea ei și întrecând-o pe ea [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:48]

Așadar, Coranul este judecătorul aflat deasupra tuturor Vechilor Scripturi, fapt pentru care este interzis să acționăm conform legilor Vechilor Scripturi, cu excepția celor autentice și recunoscute de Coran.

Credința în Al-Kutub aduce mari beneficii, inclusiv:

1. recunoașterea Grijii lui Allah pentru creația Sa, El trimițând o Carte

fiecărei națiuni, pentru a fi călăuzită de aceasta.

2. a recunoaște Înțelepciunea lui Allah în Shari‘ah Sa (**Legile Judiciale**), El legișând pentru fiecare națiunie ceea ce se potrivește împrejurărilor lor, după cum Allah Preaînaltul spune:

„[...] Fiecăruia dintre voi Noi i-am dat o lege și o rânduială [...]”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:48]

3. a fi recunoscător pentru Binecuvântarea lui Allah de a ne trimite Cărțile Sale cu Revelația.

Credința în Ar-Rusul (mesageri)

Ar-Rusul este pluralul cuvântului Rasul, care înseamnă Mursal: cel trimis pentru a vesti ceva. Conform înțelesului judicial, Ar-Rusul este bărbatul care primește un Shar‘a (un cod Divin de legi) și căruia Allah i-a poruncit să îl răspândească. Primul dintre Ar-Rusul (mesageri) este Noe (Pacea fie asupra sa!), iar ultimul dintre ei este Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Allah Preaînaltul spune:

„Cu adevărat, Noi ți-am revelat ție, după cum am revelat și lui Noe și profeților de după el [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:163]

Anas ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat cu privire la ash-shafā'ah (mijlocirea) cum că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a menționat că, în Ziua Judecării, oamenii vor merge la Adam (Pacea fie asupra sa!), cerându-i să mijlocească pentru ei în Fața lui Allah, iar el le va spune:

„(...) Mergeți la Noe, primul dintre mesagerii lui Allah pentru oamenii de pe Pământ (...)” (Bukhari și Tirmidhi)

Allah Preaînaltul spune:

„Mohammed nu este tată niciunuia dintre bărbații voștri, ci el este Mesagerul lui Allah și încheietorul

profeților [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 33:40]

Și nu a existat vreodată vreo națiune fără să le fie trimis Allah Preaînaltul un mesager cu o Shari‘ah particulară pentru ei sau fără un profet care să primească Revelația Shari‘ei predecesorului său pentru a o reînvia. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și, cu adevărat, Noi am trimis la fiecare comunitate un trimis [ca să le zică]: «Adorați-L [doar] pe Allah și țineți-vă departe de Taghut!» [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:36]

De asemenea, El, Preaînaltul, **mai spune:**

„[...] și nu este comunitate care să nu fi avut un prevenitor.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **35:24**]

„Noi am pogorât Tora, în care este călăuzire dreaptă și lumină. După ea judecă profeții cei supuși voinței lui Allah, rabinii și învățații, pentru cei care s-au iudaizat [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **5:44**]

Mesagerii sunt ființe create, care nu au nicio caracteristică a Rububiyyaei sau Uluhiyyei. Allah vorbește despre Profetul Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra**

sa!), care este cel mai nobil dintre Mesageri și cel mai înalt dintre ei ca onoare înaintea lui Allah:

„Spune [o, Mohammed]: «Eu nu stăpânesc niciun folos pentru mine și nicio stricăciune, în afară de ceea ce voiește Allah. Dacă eu aș fi știut necunoscutul, aș avea prisosință de bunuri și nu m-ar atinge răul. Dar eu nu sunt decât un prevestitor și un binevestitor pentru oamenii care cred.»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:188]

Allah Preaînaltul spune, de asemenea, despre Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Spune [o, Mohammed]: «Eu nu pot nici să vă fac vouă vreun rău, nici să vă călăuzesc pe Calea Dreaptă!» ~ Spune: «Nimeni nu mă va apăra de Pedepsa lui Allah și eu nu voi găsi adăpost [la altcineva] afară de El!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 72:21-22]

Calitățile umane precum boala, moartea, nevoia de a mânca și a bea și așa mai departe, le sunt și lor caracteristice. Allah Preaînaltul spune despre profetul Ibrahim (Pacea fie asupra sa!), care Îl descria pe Domnul său :

„Care mă hrănește și-mi dă de băut, ~ Iar când sunt bolnav, el mă

tămăduiește, ~ Care mă lasă să mor
[...]" [Traducerea sensurilor Coranului
cel Sfânt, 26:79-81]

Abd Allah ibn Mas'ud (Allah să fie
mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul
lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui
Allah fie asupra sa!) a spus

„(...) Eu sunt un om la fel ca voi. Îmi
aduc aminte la fel ca voi și uit așa cum
și voi uitați. Deci, dacă uit, aduceți-mi
aminte (...)” (Muslim)

În contextul lăudării mesagerilor,
Allah îi descrie ca având
Uluhiyyah[23] față de El în cele mai
înalte ranguri, spunând despre Noe:

„[...] Cu adevărat, el [Noe] a fost un rob mulțumitor.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 17:3]

Allah spune despre Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Binecuvântat este Acela care a trimis Îndreptarul [Coranul] robului Său [Mohammed], pentru ca el să fie o prevenire pentru toate lumile [a oamenilor și a djnnilor].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 25:1]

El, Preaînaltul, spune despre Ibrahim, Isăc și Iacob (Pacea fie asupra lor!):

„Și adu-ți aminte de robii Noștri Avrām, Isăc și Iacob – cei cu putere [în adorare și credință] și cu pricepere! ~

I-am ales pe ei pentru un scop anume: vestirea mesajului despre Viața de Apoi.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 38: 45-46]

Allah vorbește despre Isa ibn Mariam (Pacea fie asupra lor!), spunând că:

„El [Isus] nu este decât un rob, asupra căruia Noi ne-am revărsat Harul Nostru și din care am făcut o pildă pentru fiii lui Israel.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 43:59]

Credința în Mesageri cuprinde patru aspecte:

1. a crede că Mesajul lor este unul adevărat de la Allah Preaînaltul. De aceea, oricine nu crede în Mesajul

oricăruia dintre aceștia, atunci nu crede în niciunul dintre ei, așa cum Allah Preaînaltul spune:

„Neamul lui Noe i-a socotit pe trimiși mincinoși.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **26:105**]

Allah i-a făcut pe ei să îi nege pe toți mesagerii, deși nu era niciun mesager lângă Noe (Pacea fie asupra sa!) atunci aceștia când l-au negat. La fel sunt și creștinii care l-au negat pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și nu l-au urmat și l-au negat pe Mesiah ibn Mariam (Isus, pacea fie asupra sa!) și nu sunt urmașii lui, mai ales atunci

când le-a adus veștile bune despre Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Veștile bune nu înseamnă altceva decât că el, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), este un Mesager trimis lor, prin care Allah îi va salva de la a merge pe o cale greșită și îi va conduce pe Calea cea Dreaptă.

2. a crede în aceia ale căror nume le cunoaștem, **fiecare conform numelui lor**: spre exemplu: Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Ibrahim, Musa, Isa și Nuh (Pacea fie asupra lor!). Aceștia cinci sunt ‘Ulul ’Azm mina ar-Rusul (mesageri ai voinței puternice și statorniciei).

Allah îi menționează în două locuri în Coran, **spunând:**

„[Adu-ți aminte] când am făcut noi legământ cu profeții și cu tine, cu Noe, cu Avrām, cu Moise și cu Isus – fiul Mariei [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 33:7] și

„El [Allah] v-a orânduit vouă religia pe care i-a prescris-o lui Noe, pe care ți-am revelat-o ție și am prescris-o **pentru Avrām și Moise și Isus: «Întemeiați religia și nu vă despărțiți întru ea!»** [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 42:13]

Cu privire la cei ale căror nume nu le cunoaștem, trebuie să credem în ei toți

(ca mesageri adevărați de la Allah).
Allah Preaînaltul spune:

„Cu adevărat, Noi am trimis trimiși și mai înainte de tine. Despre unii dintre ei ți-am povestit, iar despre alții dintre ei nu ți-am povestit [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 40:78]

3. a crede în ceea ce este relatat în mod autentic dintre mesajele lor.

4. a acționa conform Shari‘ei mesagerului care ne-a fost trimis dintre ei, iar el este Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ultimul dintre mesagerii și profeții care au fost trimiși întregii omeniri.
Allah Preaînaltul spune:

„Însă, nu! [Jur] pe Domnul Tău! Nu vor crede ei [cu adevărat] până ce nu te vor lua pe tine ca judecător pentru cele care se iscă între ei și nu vor mai afla în sufletele lor temere față de ceea ce tu ai hotărât și nu se vor supune cu desăvârșită supunere [hotărârii tale].”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:65]

Credința în mesageri aduce mari beneficii, printre care:

1. recunoașterea Milei lui Allah față de creația Sa, deoarece El ne-a trimis mesageri care să ne călăuzească spre Calea Sa cea Dreaptă și care să ne explice cum anume să-L adorăm, pentru că mintea umană nu poate

realiza în mod independent cum să Îl adore pe Allah.

2. a-I mulțumi lui Allah Preaînaltul pentru această Binecuvântare imensă (de a ne trimite pe mesagerii Săi)

3. a-i iubi, a-i preamări pe mesageri în maniera care li se potrivește, deoarece aceștia sunt mesagerii lui Allah și fiindcă L-au adorat, I-au răspândit Mesajul și au oferit sfaturi creației Sale.

Cei care s-au încăpățânat i-au negat pe mesageri, spunând că mesagerii lui Allah nu pot fi umani prin natură. Allah menționează această afirmație și o invalidează, **spunând:**

„Și nu-i împiedică pe oameni să creadă, când le vine lor călăuzirea, decât că ei zic: „«Allah a trimis un om ca sol?» ~ Spune: «Dacă ar fi pe Pământ înger care să umble în pace și liniște, atunci le-am pogorî lor din cer un înger ca trimis.»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 17:94-95]

Allah le-a contracarat afirmația, spunând că un mesager trebuie să fie un om, fiindcă acesta este trimis celor de pe Pământ, care sunt oameni. Dacă oamenii de pe Pământ ar fi fost îngeri, Allah ar fi trimis un înger din Paradis drept mesager, precum ei. Astfel, Allah spune despre cei care i-au negat pe mesageri, **care au spus:**

„[...] «Voi nu sunteți decât niște oameni ca și noi și voiți să ne abateți de la ceea ce adorau părinții noștri! Aduceți-ne o dovadă deslușită!» ~ **Le-au răspuns trimișii lor:** «Într-adevăr, noi nu suntem decât niște oameni ca și voi, însă Allah binecuvântează pe cine voiește El dintre robii Săi. Nu ne revine nouă să vă aducem dovadă, decât numai cu Îngăduința lui Allah [...]!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 14:10-11]

Credința în Ziua Judecății

Ziua Judecății este Ziua Învierii, în care oamenii vor fi înviați pentru a fi judecați și pentru a fi recompensați. Ea este numită astfel deoarece nu mai este

altă zi după ea. În acea Zi, oamenii din Jannah (Paradis) se vor așeza în lăcașele lor, iar oamenii lui An-Nār (Iad) se vor așeza în ale lor.

Credința în Ziua Judecării cuprinde patru aspecte:

1. Credința în Înviere, care înseamnă a da viață celor morți în Ziua în care se va sufla pentru a doua oară în Trâmbiță, iar omenirea va sta în fața Stăpânului tuturor lumilor, al oamenilor, djinnilor și a tot ceea ce există (Rabb Al-'Alamīn). Aceștia vor sta desculți, complet dezbrăcați și necircumciși în fața Creatorului. Allah Preaînaltul spune:

„[...] Așa cum am făcut Noi prima făptură, o vom face din nou. Aceasta este o promisiune pe care Noi am făcut-o și pe care o îndeplinim.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 21:104]

Al-Ba'th (Învierea) este un adevăr dovedit de Coran, Sunnah și ijmā' (consensul unanim al învățaților) musulmanilor. Allah Preaînaltul spune:

„După aceasta veți fi voi morți, ~ Iar în Ziua Învierii veți fi voi readuși la viață.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 23:15-16].

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Voi (oamenilor) veți fi adunați (în Ziua Judecării) desculți, dezbrăcați și necircumciși (...)” (Bukhari, Tirmidhi și Ibn Majah)

Musulmanii cred în unanimitate că Ziua Judecării și înțelepciunea din spatele acesteia implică faptul că Allah face pentru creația Sa un ma'ād (un loc pentru întoarcere) pentru a-I recompensa cu privire la obligația pe care le-a dat-o prin mesajele Mesagerilor Săi. Allah Preaînaltul spune:

„Oare credeți că v-am creat pe voi fără rost și că nu vă veți întoarce la Noi?”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 23:115]

De asemenea, El i-a spus Profetului Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**):

„Cu adevărat, acela care ți-a prescris Coranul [ție, o, Mohammed] te va aduce înapoi la locul unde [tu vrei] să te întorci [ma'ād, loc de întoarcere, fie la Mecca, fie în Jannah etc.]

[...]”[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, [28:85](#)]

2. Credința în recompensă și în judecată. Robii vor fi judecați și recompensați pentru faptele lor. Aceasta este dovedită de Coran, Sunnah și ijmā' musulmanilor. **Allah Preaînaltul spune:**

„La Noi este întoarcerea lor ~ Și Nouă
Ne revine să le cerem lor socoteală!”
[Traducerea sensurilor Coranului cel
Sfânt, 88:25-26]

De asemenea, Allah spune:

„Acela care va veni cu o faptă bună va
avea parte de zece asemenea ei, iar
acela care va veni cu o faptă rea nu va
fi răsplătit decât cu o faptă pe măsura
ei. Dar nu li se va face nicio
nedreptate!” [Traducerea sensurilor
Coranului cel Sfânt, 6:160]

„În Ziua Învierii, Noi vom pune
balanța dreaptă și niciun suflet nu va fi
urgisit câtuși de puțin. Și de ar fi ceva,
chiar și numai cât greutatea unui bob

de muștar, Noi îl vom aduce. Și Noi suntem îndeajuns ca socotitori.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 21:47]

Ibn Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Fiecare dintre voi se va veni aproape de Domnul său până când El îl va acoperi cu Acoperământul Său și îl va întreba: «Ai făcut păcatul acesta?» El va răspunde: «Da.» Apoi, Allah va continua să îl întrebe până când îl va face să își mărturisească toate păcatele și apoi Allah îi va spune atunci: «Ți-am acoperit toate păcatele din lume și

le-am iertat pentru tine astăzi.»), iar apoi va primi cartea în care sunt înregistrate faptele sale bune. Cu privire la necredincioși și ipocriți (faptele lor rele vor fi expuse public), martorii vor spune (când vor fi aduși dinaintea Domnului lor):

«„Aceștia sunt cei care au mințit împotriva Domnului lor!” Blestemul lui Allah fie asupra nelegiuitorilor.» [Traducerea Sursurilor Coranului cel Sfânt, 11:18]” (Bukhari)

De asemenea, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a relatat despre Domnul său:

„Allah le-a ordonat (îngerilor desemnați să vegheze asupra voastră) ca faptele bune și rele să fie scrise și apoi El le-a arătat (modul) în care acestea să fie scrise. Dacă cineva intenționează să împlinească o faptă bună și nu o face, atunci Allah va scrie pentru el ca o faptă bună întreagă (în contul său), iar dacă intenționează să împlinească o faptă bună și o și face, atunci Allah îi va scrie (în contul său) de la 10 la 700 mai multe ori fapte bune; iar dacă cineva intenționează să împlinească o faptă rea și nu o face, atunci Allah îi va scrie o faptă bună (în contul lui), iar dacă el intenționează să facă o faptă rea și o face, atunci Allah

îi va scrie o faptă rea (în contul lui).” (Bukhari și Muslim)

Musulmanii sunt de acord cu privire la Judecată și recompensă, iar aceasta este ceea ce implică în mod necesar înțelepciunea. Cu adevărat, Allah Preaînaltul a trimis Cărțile, mesagerii și a făcut obligatoriu pentru creația sa (ibād) să accepte Mesajul adus de ei, să se comporte conform obligațiilor aduse de Mesaj și să lupte împotriva celor care se opun acestuia; și ca sângele lor, copiii, soțiile și proprietatea lor să fie legală (în manieră permisă). Dacă nu ar fi fost nicio Judecată și nicio recompensă, aceste chestiuni ar fi fost în zadar! Departe este Allah, Atotînțeleptul, față de această

imperfecțiune. El, Preaînaltul, a spus despre această Judecată și recompensă:

„Cu adevărat, îi vom întreba Noi pe cei cărora li s-a trimis [Coranul], dar îi vom întreba Noi și pe cei trimiși ~ Și le vom povesti Noi, în deplină cunoștință, căci Noi nu am fost [niciodată] absenți!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:6-7]

3. Credința în Al-Jannah (Paradisul) și An-Nār (Focului Iadului) și că acestea sunt lăcașurile finale și veșnice pentru creație

Al-Jannah (Paradisul) este lăcașul plăcerii pe care Allah Preaînaltul l-a pregătit pentru credincioșii pioși, care

cred în ceea ce Allah a poruncit pentru ei și care I se supun lui Allah și care îi urmează pe mesagerii Săi, crezând cu sinceritate în El, și care îl urmează cu sinceritate pe Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Allah a pregătit în el (Al-Jannah) tot felul de binecuvântări pe care „niciun ochi nu le-a văzut, nicio ureche nu le-a auzit și nimeni nu și-a închipuit vreodată.” Allah Preaînaltul spune:

„Aceia care cred și împlinesc fapte bune, aceia sunt cei mai buni dintre toate făpturile. ~ Răsplata lor de la Domnul lor sunt Grădinile Edenului, pe sub care curg pâraie, și în ele vor petrece veșnic, căci Allah este Mulțumit de ei, iar ei sunt mulțumiți de

El. Aceasta va fi pentru cel care se teme de Domnul său.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 98:7-8]

De asemenea, El spune:

„Dar niciun suflet nu știe ce-i este ascuns ca bucurie, drept răsplată pentru ceea ce a săvârșit.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 32:17]

Cu privire la An-Nār, acesta este lăcașul pedepsei, pe care Allah l-a pregătit pentru al-kāfirin și ath-thālimin (politeiștii, cei care fac rău etc.), cei care nu cred în El și care nu i-au ascultat pe mesagerii Săi. Acolo sunt tot felul de pedepse și torturi, care

nici nu pot fi imaginate. Allah
Preaînaltul spune:

„Și fiți cu teamă de Focul cel pregătit
pentru necredincioși!” [Traducerea
sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:131]

„[...] Noi am pregătit pentru ath-
thālimin [politeiștii, făcătorii de rău]
un Foc ale cărui [flăcări] îi înconjoară
din toate părțile, iar atunci când vor
cere ei ajutor, li se va veni lor în ajutor
cu o apă ca fierul topit, ce le va frige
fețele. Cumplită băutură și cumplit
sălaş!” [Traducerea sensurilor
Coranului cel Sfânt, 18:29]

„Allah i-a blestemat pe necredincioși și
le-a pregătit lor flăcările, ~ Veșnic vor

sălășlui în ele și nu vor găsi ocrotitor și nici sprijinitor, ~ Iar în ziua când fețele lor vor fi întoarse de pe o parte pe alta în Foc, vor zice ei: «Vai nouă! De I-am fi dat noi ascultare lui Allah și de i-am fi dat noi ascultare Trimisului!»”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 33:64-66]

Parte din Credința în Viața de Apoi este credința în ceea ce se întâmplă după moarte, precum:

a) fitnat-ul qabr (încercarea din mormânt) care este reprezentată de întrebările ce îi vor fi adresate (de către cei doi îngeri) celui decedat (în mormânt) cu privire la Domnul său (Rabb), credința sa (dīn) și Profetul

său. Allah îi va ține fermi pe cei care au crezut Cuvântul și au stat fermi. El (credinciosul) va spune: „Domnul meu este Allah, credința mea este islamul, iar Profetul meu este Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).” În ceea ce îi privește pe necredincioși, Allah îi va duce pe calea greșită, iar necredincioșii vor spune: „Nu știu.” Ipocriții (sau o persoană care are dubii[24]) vor spune: „Nu știu, i-am auzit pe oameni spunând ceva și atunci am spus și eu la fel.”

b) pedeapsa și binecuvântarea din mormânt: pedeapsa va fi aplicată asupra necredincioșilor și ipocriților. Allah Preaînaltul spune:

„[...] Dar de i-ai vedea pe cei nelegiuți în chinurile morții, în vreme ce îngerii întind mâinile lor, [zicând]: «Lăsați să iasă sufletele voastre! Astăzi veți primi ca răsplată, osândă de umilire, pentru ceea ce ați spus despre Allah, în afara adevărului, și pentru că v-ați semețit [față] de versetele Lui!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:93]

De asemenea, Allah afirmă despre oamenii Faraonului:

„Focul la care ei vor fi expuși dimineața și seara. Iar în Ziua când va sosi Ceasul, [li se va zice îngerilor]: «Faceți să intre clanul lui Faraon la osânda cea mai aspră!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 40:46]

Zayed ibn Thabit (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«Dacă nu v-ați fi oprit de la înmormântarea (morților voștri) în morminte, v-aș fi făcut să auziți chinurile mormântului pe care le aud eu.» Apoi, întorcându-și fața către noi [\[25\]](#), el a spus: «Căutați adăpost la Allah de chinurile Iadului.» Ei au spus: «Căutăm adăpost la Allah de chinurile Iadului.» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Căutați adăpost la Allah de chinurile mormântului.» Ei au spus: «Căutăm adăpost la Allah de chinurile mormântului.» El (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Căutați adăpost la Allah de la încercări, atât cele manifestate, cât și cele ascunse.», iar ei au spus: «Căutăm adăpost la Allah de la încercări, atât cele manifestate, cât și cele ascunse.», iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Căutați adăpost la Allah de la încercările lui Dajjaal (Anticristul)[26].», iar ei au spus: «Căutăm adăpost la Allah de la încercările lui Dajjaal.»” (Muslim)

Binecuvântările din mormânt mormânt sunt exclusive pentru adevărații credincioși. Allah Preaînaltul spune:

„Însă aceia care zic: «Domnul nostru este Allah!» și apoi urmează Calea cea

Dreaptă, asupra lor se vor coborî îngerii, [zicându-le]: «Nu vă temeți și nu fiți mâhniți și primiți bunavestire despre Raiul ce vi s-a făgăduit!»”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 41:30]

De asemenea, El, Preaînaltul, spune:

„Și cum va fi când [sufletul] va ajunge la gât? ~ Și voi veți privi în vremea aceea, ~ Fiind Noi mai aproape de el decât voi, însă nu Ne veți zări. ~ De ce, dacă voi credeți că nu aveți de dat socoteală, ~ Nu-l duceți înapoi, dacă voi sunteți într-o adevăr? ~ Dacă [acesta] este dintre cei apropiați [de Allah], ~ Atunci el va avea odihnă, îndurare și Grădini cu plăceri

[Paradisul].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 56:83-89]

Al-Bara' ibn 'Azib (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a indicat că la răspunsurile credincioșilor cu privire la întrebările puse de cei doi îngerii din mormânt:

„(...) O voce este auzită în Paradis, spunând: « Robul meu a spus adevărul, deci, întindeți covoare din Grădină și deschideți una din porțile ei pentru el! » Apoi, o parte din aroma parfumului acesteia va ajunge la el, mormântul său se va întinde atât cât se poate cuprinde cu privirea (...)” (Abu Dawud și Ahmad)

Credința în Ziua Judecării are multe beneficii, printre care:

1. existența dorinței de a face acte de adorare, luptându-se să le îndeplinească cu speranța câștigării răsplății din Ziua Judecării

2. apariția fricii de a face acte de neascultare și frica față de pedepsele acelei Zile

3. încurajarea credinciosului asupra chestiunilor acestei lumi care îi pot scăpa, prin care el speră la primirea binecuvântării și a răsplății în Viața de Apoi.

Necredinciosul (**kufar**) neagă Învierea de după moarte, pretinzând că

aceasta este imposibilă. O astfel de aserțiune este falsă, iar invaliditatea sa este dovedită de ash-shar‘a, al-hiss și al-aql.

● Dovada din ash-shar‘a: de fapt, Allah Preaînaltul spune:

„Aceia care nu au crezut, au pretins că ei nu vor mai fi înviați [pentru Judecată]. Spune: «Ba da! Pe Domnul meu! Veți fi voi înviați și apoi vi se va vesti vouă ceea ce ați făcut! Și acesta este un lucru ușor pentru Allah.»”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 64:7].

Toate Scripturile sunt de acord cu privire la această chestiune.

- Dovada din al-hiss: Allah i-a arătat Creației Sale ridicarea din morți în această viață. În Surat Al-Baqara, sunt cinci exemple despre aceasta.

Primul exemplu este despre neamul lui Musa (Pacea fie asupra sa!), atunci când i-au spus lui:

„Și [aduceți-vă aminte] când ați zis voi: «O, Moise! Nu te vom crede până nu-L vom vedea pe Allah deslușit.» Și trăsnetul s-a abătut asupra voastră [și v-a ucis], în vreme ce voi priveați. ~ Apoi v-am înviat, după ce ați murit, nădăjduind că veți fi mulțumitori.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:55-56]

Al doilea exemplu este povestea în care oamenii din Banu Israel s-au acuzat reciproc de crimă. Allah Preaînaltul le-a ordonat să taie o vacă și apoi să îl lovească pe cel ucis cu o parte din ea (pentru ca Allah să îl aducă la viață temporar), astfel încât el să poată să îl dezvăluie pe criminalul său. Allah Preaînaltul spun:

„[Și aduceți-vă aminte când] ați omorât un suflet și v-ați învinuit unii pe alții asupra lui. Însă Allah va scoate la iveală ceea ce voi țineți ascuns! ~ Și [atunci] Noi am zis: «**Loviți-l pe el cu o bucată din ea!**» Și așa [cum l-a înviat pe el], Allah îi va readuce la viață pe cei morți și vă arată semnele Sale. Poate astfel o să pricepeți.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:72-73]

Al treilea exemplu este despre povestea oamenilor care au fugit de acasă cu miile de frica morții. Allah i-a făcut să moară, apoi El i-a adus înapoi la viață. El, Preaînaltul, **spune despre ei:**

„Nu i-ai văzut tu [o, Mohammed] pe aceia care au părăsit casele lor - cu toate că erau cu miile - de teama morții? Apoi Allah le-a **zis: «Muriți!»** Apoi i-a readus la viață. Allah este mărinimos cu oamenii, dar cei mai mulți oameni sunt nemulțumitori.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:243]

Al patrulea exemplu este cel al persoanei care, după ce a trecut de ruinele unui oraș, a crezut că este imposibil să fie adus înapoi a viață (orașul). Allah Preaînaltul l-a făcut să moară 100 de ani, apoi l-a înviat. Despre aceasta, Allah Preaînaltul spune:

„Sau ca acela care a trecut pe lângă o cetate pustiită până în temelii și care a întrebat: «Cum o va readuce Allah la viață după moartea ei?» Allah l-a lăsat atunci pe el fără viață o sută de ani, apoi l-a înviat și i-a zis: «Cât ai stat tu [așa]?» I-a răspuns: «Am rămas o zi sau o parte dintr-o zi.» I-a zis [Allah]: «Ba ai stat o sută de ani și uită-te la mâncarea ta și băutura ta! Nu s-au

stricat! Și uită-te la asinul tău! Și te vom face pe tine un semn pentru oameni. Uită-te la aceste oase [ale asinului] cum le îmbinăm și apoi le îmbrăcăm cu carne!» Și când i s-a arătat lui deslușit aceasta, a zis: «Eu știu că Allah este peste toate Atotputernic!»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:259]

Al cincilea exemplu este povestea lui Ibrahim Al-Khalil, care L-a rugat pe Allah să îi arate cum învie morții. Allah i-a ordonat să sacrifice patru păsări și apoi să pună părți din ele pe fiecare dintre munții din jurul lui. Apoi, i-a ordonat să cheme păsările și să vadă cum fiecare parte se va reuni și

cum vor veni la el zburând cu viteză.

Allah spune despre aceasta:

„Și [adu-ți aminte când] Avrām a zis: «Doamne, arată-mi mie cum îi readuci la viață pe cei morți?!», I-a răspuns: «Tot nu crezi?» El i-a zis: «Ba da! Ci numai să se liniștească inima mea!» El [Allah] i-a zis atunci: «Ia patru păsări și taie-le mărunț, apoi pune pe fiecare munte o bucată din ele, apoi cheamă-le și ele vor veni la tine în grabă. Și să știi că Allah este ‘Aziz [Invincibil, Atotputernic], Hakīm [Înțelept]!»”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:260]

Acestea sunt exemple reale care au avut loc și care sunt o dovadă pentru

învierea din morți. S-a demonstrat anterior că a da viață morților și învierea lor din morminte prin voința lui Allah sunt câteva dintre versetele ce i-au fost date lui Isa ibn Mariam (Pacea fie asupra lor!).

● **Dovada al-aql are două aspecte:**

Primul: Allah Preaînaltul este cel care a inițiat creația Cerurilor și a Pământului. Fiind Capabil să inițieze procesul creației, El nu este Incapabil să îl repete (după ce acestea au fost distruse). Allah Preaînaltul dpune:

„El este Cel care creează prima oară făpturile și apoi le face din nou - și aceasta este și mai ușor pentru El [...]”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 30:27]

„[...] Așa cum am făcut Noi prima faptură, o vom face din nou. Aceasta este o promisiune pe care Noi am făcut-o și pe care o îndeplinim.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 21:104]

Ca răspuns adresat celor care au negat învierea corpurilor putrezite și descompuse, Allah i-a ordonat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Spune [o, Mohammed]: «Le va da lor viață Acela care le-a creat pe ele prima oară, căci El este Bineștiutor al întregii

firi!»” [Traducerea sensurilor
Coranului cel Sfânt, 36:79]

Al doilea: Pământul poate fi sterp, fără viață și fără un singur copac verde. Apoi plouă și îl readuce la viață și devine verde și plin de viață. Cel care Poate să îl aducă la viață după ce a fost mort, Poate de asemenea să aducă viață celor morți. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și printre minunile Sale [este și aceea că] tu vezi Pământul umilit [pustiu și neroditor], dar când Noi facem să coboare apa peste el, atunci el se mișcă și se umflă. Acela care îi dă lui viață este Cel care dă viață și morților, fiindcă El este cu putere peste toate.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 22:5]

De asemenea, El, Preaînaltul, **spune:**

„Și Noi trimitem din Cer apă binecuvântată cu care facem să crească grădini și grâne pentru seceriș. ~ Și palmieri semeți, cu ciorchini rânduți unii peste alții, ~ Ca hrană pentru robi. Și cu ea Noi dăm viață unui ținut mort. Astfel va fi și ieșirea [din morminte].”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 50:9-11]

- Notă! Unii devianți (**de la Adevăr**) s-au rătăcit și au negat pedeapsa și binecuvântarea din mormânt, pretinzând că acestea contrazic

realitatea. Ei au spus că morții din morminte, dacă ar fi dezgropați (ar fi văzuți cuprinși de descopunere), ei vor fi găsiți în aceeași stare în care s-a aflat (înainte de a fi înmormântați) și că nu există niciun fel de mărire sau micșorare a mormântului. O astfel de afirmație este invalidată de ash-shar‘a, al-hiss și al-aql.

Conform ash-shar‘a, textele ce vorbesc despre pedepsele din mormânt au precedat partea intitulată „Parte a credinței în Viața de Apoi este credința ce apare după moarte.”

Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Odată, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trecut pe lângă unul dintre mormintele din Medina și a auzit vocile a doi oameni ce erau torturați în mormintele lor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Aceștia nu sunt pedepsiți din cauza unui păcat major, deși păcatele lor sunt mari, ci unul dintre ei nu se proteja de la a fi pătat cu urină, iar celălalt obișnuia să răspândească informații false, distorsionate (namimah).»” (Bukhari)

Conform al-hiss, omul vede în somnul său că este într-un loc larg și deschis, într-un loc frumos, bucurându-se în el, sau se vede într-un loc îngust și

aflându-se în suferință. Câteodată se poate trezi din cauza celor visate, dar el este totuși se află în patul său și în camera sa așa cum era și înainte.

Somnul este precum moartea și din acest motiv Allah l-a numit wafāt. El, **Preaînaltul spune:**

„Allah ia la Sine sufletele, la moartea lor, și pe cele care nu mor [le ia], în timpul somnului lor. El le ține la Sine pe acelea asupra cărora a hotărât moartea, iar pe celelalte le trimite [în trupurile lor] până la un timp hotărât [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 39:42].

Conform al-aql, persoana care doarme vede un vis ce este de fapt identic cu

realitatea. El îl poate vedea chiar și pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în forma sa adevărată, iar cine îl vede în forma sa adevărată, l-a văzut cu adevărat.

Totuși, persoana care doarme se află în continuare în camera sa, departe de ceea ce a văzut, așadar, dacă este posibil în această viață, de ce nu ar fi posibil și în Viața de Apoi?

Afirmația lor se bazează pe faptul că „dacă mortul ar fi dezgropat din mormântul său, el s-ar găsi în aceeași stare în care a fost înainte (în momentul în care a fost înmormântat) și că nicio schimbare cu privire la îngustarea sau lărgirea mormântului nu a avut loc.”. La aceasta, se poate

răspunde în mai multe feluri, **printre care:**

Primul: nu este permisă opunerea față de ceea ce a adus ash-shar‘a (**ca dovadă**) prin astfel de dubii. Dacă cel care își bazează opoziția sa pe astfel de dubii s-ar gândi la ceea ce este adus de ash-shar‘a, ar recunoaște el însuși invaliditatea gândurilor sale. Este spus (**într-un poem**) că:

„Sunt mulți cei care spun despre o zicere adevărată că este ceva fals, în timp ce defectul (**fiecăruia**) se află în modul său defectuos de a înțelege.”

Al doilea: starea din Barzakh[27] este o chestiune a lui al-ghayb (**lumii**

nevăzute), care nu pot fi înțelese de al-hiss. Dacă ele ar fi fost înțelese prin semnificațiile lor, atunci beneficiile credinței în al-ghayb ar fi fost pierdute, iar cei ce cred în al-ghayb ar fi la fel ca cei care neagă, deși văd adevărul.

Al treilea: pedeapsa și binecuvântarea, lărgirea și îngustarea mormântului sunt înțelese doar de cel mort și de nimeni altcineva. Aceasta este la fel ca situația în care o persoană se vede în somnul său într-un loc îngust, ciudat sau într-un loc larg și frumos. Cu respect pentru ceilalți, locul său în timpul somnului nu s-a schimbat. El continuă să rămână în camera sa, în pat. De fapt, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era cuprins de

Inspirație (al-wahy) în timp ce se afla cu companionii săi: el auzea Revelația, în timp ce companionii (Pacea fie asupra lor!) nu au o auzeau. Câteodată, îngerul Jibril (Pacea fie asupra sa!) lua forma unui om ce vorbea cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar companionii (Pacea fie asupra lor!) nici nu îl vedeau, nici nu îl auzeau.

Al patrulea: Capacitatea creației de înțelegere este limitată doar la ceea ce Allah Preaînaltul lasă să fie înțeles. Oamenilor le este imposibil să înțeleagă toate chestiunile. Toate cele șapte Ceruri și Pământul și tot ceea ce se află între ele fac tasbih bi hamdillah: sunt implicate în mărturisirea că toată

Slava este a lui Allah, Care este departe de orice imperfecțiune sau defect. Acest tasbih este adevărat și real, iar câteodată Allah Preaînaltul lasă pe cine dorește El să audă acest tasbih. Cu toate acestea, el este ascuns de noi. Despre aceasta, **Allah spune:**

„Îl preamăresc cele șapte Ceruri și Pământul și cei care se află în ele și nu este nimic care să nu-L preamărească și să nu-I aducă laude, însă voi nu pricepeți preamărirea lor [...]”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **17:44**]

În acest mod, șeitani și djinnii se mută dintr-o parte în alta a Pământului, iar

un grup de djinni s-a dus la Mesagerul lui Allah (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), au ascultat în liniște recitarea sa a Coranului și s-au întors la poporul lor, ca să-i avertizeze. Cu toate acestea, ei sunt ascunși de noi. Despre aceasta, **Allah spune:**

„O, fii ai lui Adam! Să nu vă amăgească Șeitan, așa cum i-a scos pe părinții voștri din Rai, dezbrăcându-i de veșmintele lor, ca să le arate goliciunile lor! El vă vede – el și oștenii lui – în vreme ce voi nu-i vedeți! Noi i-am pus pe șeitanii aliați pentru aceia care nu cred.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **7:27**].

Astfel, din moment ce creația nu poate înțelege toate lucrurile care există, oamenilor le este interzis să nege ceea ce a fost afirmat din chestiunile privitoare la al-ghayb în timp ce aceștia nu sunt conștienți cu privire la ele.

Credința în Al-Qadar (Destinul și Predestinarea Divină)

Al-Qadar face referire la Predestinarea lui Allah trimisă asupra tuturor ființelor, conform Înțelepciunii și Științei Sale.

Credința în Al-Qadar cuprinde patru aspecte:

1. credința că Allah Preaînaltul Cunoaște totul, în general și detaliat, cu privire la ceea ce a avut loc în trecut, are loc în prezent și se va întâmpla în viitor și pentru totdeauna, chiar dacă este legat de Acțiunile Sale sau de cele ale creaturilor Sale (ibād)

2. credința că Allah Preaînaltul a Scris (tot ceea ce are legătură cu Știința Sa) în al-Lauhul al-Mahfoudh[28]. Cu privire la aceste două aspecte (Știința și Scrisul), Allah Preaînaltul spune:

„Oare nu știi că Allah cunoaște ceea ce este în Cer și pe Pământ? Acestea sunt într-o Carte [Al-Lauhul al-Mahfoudh] și acesta este pentru Allah

[un lucru] ușor!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 22:70].

Ab Adllah ibn 'Amr ibn Al-'As (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„L-am auzit pe Mesagerul lui Allah spunând: «Allah a scris măsurile (și proporțiile) creației cu cincizeci de mii de ani înainte de crearea Cerurilor și a Pământului.»” (Muslim)

3. credința că toate lucrurile create nu există decât cu Voia lui Allah, fără a exista vreo diferență cu privire la faptul că acestea aparțin Acțiunilor Sale sau ființelor create. Allah Preaînaltul spune cu privire la Acțiunile Sale:

„Și Domnul tău creează ceea ce voiește și alege [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 28:68]

„[...] și Allah face ceea ce voiește.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 14:27]

„El este Acela care vă plămădește în mitre, precum voiește [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:6]

Cu privire la acțiunea creației Sale, Allah Preaînaltul spune:

„[...] De-ar fi voit Allah, le-ar fi dat putere asupra voastră atunci când s-ar fi războit cu voi [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:90]

„[...] Și de-ar fi voit Allah, n-ar fi făcut ei aceasta. Deci lasă-i pe ei laolaltă cu ceea ce născocesc!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:137]

4. credința că toate ființele sunt Create de Allah, incluzând thawātiha (**sinele lor**), calitățile lor și mișcarea lor. **Allah Preaînaltul spune:**

„Allah este Creatorul tuturor lucrurilor și El este peste toate Wakīl [Apărător, Protector]!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 39:62]

„[...] și [El] a creat toate lucrurile și le-a orânduit cu bună rânduială.”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 25:2]

El apune că profetul Său, Ibrahim (Pacea fie asupra sa!), le-ar fi spus oamenilor din neamul său: „În vreme ce Allah v-a creat pe voi, precum și ceea ce faceți voi?” [29]

Descrierea de mai sus despre chestiunile privitoare la credința în al-Qadar nu neagă faptul că 'abd (robul) are mashi'ah (voință) și qurdah (abilitate) cu privire la faptele voluntare, deoarece atât ash-shar'a, cât și al-aql sunt dovezi ce afirmă aceste calități față de el.

În ceea ce privește ash-shar'a, Allah a spus cu privire la mashi'ah (robului):

„[...] Deci, acela care voiește, trebuie să caute adăpost la Domnul său.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 78:39]

„[...] Veniți la ogorul[30] vostru când și cum voiți [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:223]

Allah spune cu privire cu al-qudrah (abilitatea omului):

„Deci, fiți cu frică de Allah atâta cât puteți, ascultați, fiți supuși [...]”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 64:16]

„Allah nu impune niciunui suflet decât ceea ce este în putința lui. El are ca răsplată ceea ce și-a agonisit [faptele

bune] și împotriva lui ceea ce a dobândit [faptele rele] [...]"

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:286]

Cu privire la aspectul realității, fiecare persoană știe că are o *mashi'ah* și o *qudrah* conform cărora acționează și aceasta face diferența între ceea ce face în mod intenționat, precum mersul, și ceea ce se petrece neintenționat, precum tremuratul. Totuși, voința robului (*mashi'ah*) și *qudrah* există doar prin Voința și Abilitatea lui Allah. El, Preaînaltul ,*spune*:

„Pentru acela dintre voi care voiește să meargă pe drumul cel drept. ~ Dar voi nu puteți voi decât dacă voiește Allah,

Stăpânul lumilor.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 81:28-29]

Din moment ce întreg Universul îi aparține lui Allah Preaînaltul, nimic nu poate exista în Împărăția Sa fără Voința Lui.

De asemenea, credința în al-Qadar, așa cum este descrisă anterior, nu îi oferă omului o scuză nici pentru actele obligatorii pe care le-a abandonat, nici pentru actele de neascultare pe care le-a făcut. Justificarea lui de a lua al-Qadar drept pretext este invalidă datorită următoarelor:

Primul: Allah spune:

„Vor zice aceia care Îi fac asociați:
«De ar fi voit Allah, nu I-am fi făcut
asociați nici noi, nici părinții noștri și
nici nu am fi oprit nimic!» Tot astfel i-
au învinuit și cei de dinaintea lor de
minciună [pe profeți], până ce au
gustat asprimea Noastră. **Spune:**
«Aveți voi vreo știre pe care să ne-o
arătați? Voi nu urmați decât bănuieli și
voi nu faceți decât să mințiți!»
[Traducerea sensurilor Coranului cel
Sfânt, 6:148]

Dacă ar fi existat o scuză pentru ei în
al-Qadar, atunci Allah nu i-ar fi
pedepsit.

Al doilea: Allah spune:

„[Și a trimis] trimiși – vestitori și prevenitori - pentru ca oamenii să nu mai aibă niciun fel de scuză față de Allah, după trimiși. Iar Allah este ‘Aziz [Invincibil, Atotputernic], Hakīm [Înțelept].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:165]

Dacă al-Qadar ar fi fost o scuză validă pentru cei care se opuneau mesagerilor, atunci aceasta nu ar fi fost distrusă niciodată de simplul fapt al trimiterii mesagerilor, deoarece opoziția acestora s-ar fi petrecut prin Voia lui Allah, chiar și după trimiterea lor.

Al treilea: Ali ibn Abu Talib (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«Nu este niciunul dintre voi care să nu aibă locul său desemnat fie în Iad, fie în Paradis.» Un bărbat dintre oameni a întrebat: «Oare nu ar trebui să ne bazăm pe aceasta (și să renunțăm să mai facem fapte bune)?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Continuați să faceți fapte bune, pentru că fiecare va vedea că este ușor să facă astfel de fapte, din moment ce acestea îl vor conduce la locul destinat pentru care a fost creat.» (și atunci Profetul – pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!- a recitat versetele: «Cât despre cel care

dăruiește și are frică [de Allah] ~ Și crede în răsplata cea frumoasă, ~ Aceluia îi vom ușura Noi [calea] către bucurie. ~ Cât despre cel care este zgârcit și caută să se îmbogățească. ~ Și tăgăduiește răsplata cea frumoasă, ~ Aceluia îi vom ușura Noi [calea] către ceea ce este cel mai greu» [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 92:5-10)]” (Bukhari)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a spus să continuăm să facem fapte bune și ne-a interzis să ne bazăm pe al-Qadar.

Al patrulea: Allah Preaînatul i-a cerut robului să facă fapte bune și i-a interzis lucrurile ilegale (**nepermise**) și nu îl consideră responsabil decât pentru faptele pe care le poate face. **Allah Preaînaltul a spune:**

„Deci, fiți cu frică de Allah atâta cât puteți, ascultați, fiți supuși și dăruiți spre binele sufletelor voastre! [...]”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **64:16**]

„Allah nu impune niciunui suflet decât ceea ce este în putința lui [...]”
[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **2:286**]

Dacă omul ar fi obligat să acționeze, atunci el ar fi împovărat cu lucruri imposibil de evitat. Acest lucru este cu siguranță fals. Din acest motiv, dacă el face ceva rău din motive precum uitarea, ignoranța sau fiind forțat de ceva, atunci nu există niciun păcat asupra lui, acesta fiind iertat.

Al cincelea: al-Qadar lui Allah
Preaînaltul este un secret păstrat până când se întâmplă ceea ce este predestinat. Intențiile robului față de ceea ce face precedă acțiunile sale și, deci, nu se bazează pe cunoașterea părții sale din Qadar-ul lui Allah. În acel timp, scuza sa cu privire la al-Qadar este negată, pentru că omul nu

poate avea o dovadă stabilită pentru ceea ce nu știe.

Al șaselea: putem observa că omul este dornic să obțină ceea ce i se potrivește din chestiunile lumești. El nu abandonează aceasta pentru ceva ce nu i se potrivește, pentru ca apoi să se scuze pentru abandonarea sa, punând vina pe al-Qadar. Atunci, de ce se îndepărtează el de la ceea ce îi este benefic dintre chestiunile religiei (dīn) pentru ceea ce îi face rău și apoi recurge la al-Qadar pentru justificare? Nu ar trebui atunci ca ambele chestiuni să fie tratate ca una singură?[\[31\]](#)

Următorul este un exemplu ce detailează acest subiect: dacă există

două drumuri în fața unei persoane: unul ducând către un oraș plin cu dezordine, crime, furturi, frică, foame și toate formele de abuz moral și sexual; iar al doilea îl duce la un drum în care există ordine, securitate și liniște, în care se trăiește bine și unde ordinea și proprietatea sunt respectate; pe care dintre cele două drumuri îl va alege? Cu siguranță, el va alege drumul care duce la orașul cu ordine și securitate. Nicio persoană normală nu va alege drumul care duce la orașul aflat în haos și frică și apoi să dea vină pe Al-Qadar. Atunci, de ce atunci când este vorba despre Viața de Apoi, el alege calea spre Foc (Iad) în loc de

calea spre Paradis (**Al-Jannah**) și apoi folosește Al-Qadar drept justificare?

Un alt exemplu: Vedem că atunci când un pacient trebuie să își ia medicamentele prescrise, el le ia, chiar dacă nu îi place. Iar când acesta renunță la mâncarea ce îi este interzisă din motive de sănătate, renunță, deși nu îi place. Acesta face toate aceste lucruri pentru a fi în siguranță. Este imposibil să se abțină de la mâncarea ce îi face rău și să folosească Al-Qadar ca pretext. Atunci de ce omul renunță la urmarea Poruncii lui Allah și a Mesagerului Său (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) sau face ceea ce Allah și Mesagerul Său (**Pacea și binecuvântarea lui Allah**

fie asupra sa!) au interzis și apoi folosesc al-Qadar drept justificare?

Al șaptelea: dacă persoana care folosește al-Qadar drept pretext pentru a se justifica pentru ceea ce a abandonat de la al-wājibāt sau pentru ceea ce a comis dintre păcate, este atacat de cineva care îi ia proprietatea sau îi violează onoarea și apoi îi spune: „Nu da vina pe mine! Atacul meu este datorită Destinului lui Allah (ceva ce Allah a predestinat).”, acesta nu ar fi acceptat argumentul lui! Atunci de ce acesta nu acceptă al-Qadar drept pretext pentru a justifica atacul altcuiva asupra sa, în timp ce îl ia ca argument pentru încălcarea sa asupra drepturilor lui Allah?

Se spune că Amir Al-Mu'minin[32] Omar ibn Al-Khattab (Allah să fie mulțumit de el!) a ordonat tăierea mâinii unui hoț asupra căruia Shari'ah a fost aplicată cu dreptate. Hoțul a spus: „Stai, o, lider al credincioșilor! Am comis furtul datorită Qadar-ului lui Allah (adică el dă vina pe Al-Qadar)”. Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a răspuns: „Și cu siguranță tăiem mâna doar datorită Qadar-ului lui Allah.”

Credința în al-Qadar are mari beneficii, printre care:

1. a depinde de Allah Preaînaltul atunci când se utilizează mijloacele (prin care un lucru este realizat) pentru

a nu depinde pe mijloacele în sine, pe motiv că totul este predestinat de Allah în măsuri exacte.

2. salvarea persoanei de la a avea o opinie prea bună despre ea însăși cu privire la realizările sale, pentru că acestea sunt o Binecuvântare de la Allah Preaînaltul, ceea ce El a predestinat din mijloacele ce conduc la ceea ce este bun și de succes. Faptul că are o părere prea bună despre ea, face persoana să uite să fie recunoscătoare față de Binecuvântarea Lui.

3. a avea o stare de pace și liniște cu privire la ceea ce i se întâmplă unei persoane din ceea ce îi era predestinat de Allah. Ea nu se îngrijorează dacă

eșuează în obținerea a ceea ce iubește, nici dacă ceva ce îi displace se petrece, deoarece toate acestea sunt în concordanță cu Qadar-ul lui Allah, Căruia îi aparțin Cerurile și Pământul, iar acestea se petrec în mod inevitabil. [Allah spune cu privire la această chestiune:](#)

„Nicio nenorocire nu se îndreaptă pe Pământ și nici în sufletele voastre fără ca ea să nu se afle într-o carte, înainte ca Noi să o pricinuim. Acesta este un lucru ușor pentru Allah, ~ Pentru ca voi să nu fiți triști pentru ceea ce ați pierdut și nici să nu vă prea bucurați pentru ceea ce El vă dăruiește. Și Allah nu-l iubește pe cel trufaș și

lăudăros.” [Traducerea Sensurilor
Coranului cel Sfânt, 57:22-23]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui
Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cât de minunată este situația unui
credincios. Este bine pentru el în orice
situație și acesta i se întâmplă numai
credinciosului. Dacă prosperă, el își
exprimă recunoștința față de Allah și
aceasta este bine pentru el; iar dacă îl
lovește un necaz, îndură cu răbdare și
aceasta este și mai bine pentru el.”

(Muslim)

Două secte au rătăcit de la Calea
cea Dreaptă cu privire la al-Qadar

- Una dintre ele este al-Jabriyyah[33]. Aceasta susține că omul este obligat să facă tot ceea ce face și că nu are nici putere și nici voință pentru a acționa.

- **Cealaltă sectă este al-Qadariyyah[34].** Aceasta spune că orice face omul se datorează pe deplin abilității și voinței sale și că Voința lui Allah și Abilitatea Sa nu au nicio influență cu privire la actele îndeplinite de persoană.

Răspunsul pentru prima sectă (al-Jabriyyah) conform ash-shar‘a și realității:

Cu privire la ash-shar‘a, este clar că Allah Preaînaltul i-a oferit robului său

abilitatea și voința și, de asemenea, i-a atribuit faptele. El, Preaînaltul, **spune:**

„[...] Printre voi [s-au ivit] unii care voiau această lume și alții care voiau Lumea de Apoi [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:152]

„Spune: «Adevărul vine de la Domnul vostru! Cine voiește să creadă și cine voiește să nu creadă!»[\[35\]](#) Noi am pregătit pentru nelegiuți un Foc ale cărui [flăcări] îi înconjoară din toate părțile [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 18:29]

De asemenea, **El spune:**

„Cel care săvârșește o faptă bună [o face] pentru sine însuși, iar cel care

face rău o face împotriva sa. Domnul tău nu este nedrept cu robii Săi.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 41:46]

Cu privire la realitate, este cunoscut faptul că fiecare om cunoaște diferența dintre faptele sale voluntare, precum mâncatul, băutul, vânzarea și cumpărarea, și ceea ce i se întâmplă împotriva voinței sale, precum tremuratul asociat cu febra sau căderea de pe acoperiș. În primul caz, el acționează conform voinței sale, fără a fi obligat, în timp ce în al doilea caz, el nu are de ales și nici nu poate opri ceea ce i se întâmplă.

Răspunsul pentru cea de a doua doua sectă conform ash-shar‘a și raționament

Cu privire la ash-shar‘a, este clar că Allah este Creatorul tuturor lucrurilor și toate ființele există doar prin Voința Sa. Allah Preaînaltul a arătat aceasta în Cartea Sa, **spunând că acțiunile creației se petrec prin Voința Sa:**

„[...] Și de-ar fi voit Allah, nu s-ar fi războit cei de după ei, în urma semnelor limpezi pe care le-au avut. Dar ei s-au dezbinat; unii dintre ei au crezut, iar alții dintre ei au tăgăduit. Și de-ar fi voit Allah, ei nu s-ar fi războit, dar Allah face ceea ce voiește El.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:253]

„Dacă Noi am voi, i-am da fiecărui suflet călăuzire, dar Cuvântul Meu este adevărat: «Voi umple Gheena cu djinni și oameni, adunați într-aolaltă!»”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 32:13]

Cu privire la raționament, este evident că întreg Universul îi aparține lui Allah și, deoarece omul face parte din Univers, el îi aparține lui Allah. Nu este dreptul posesorului să orânduiască liber proprietatea Posesorului, cu excepția Voinței lui Allah.

Obiectivele (ahdāf) credinței islamice (aqīdah)

Din punct de vedere lingvistic, al-hadaf (plural ahdāf) are mai multe înțelesuri, printre care „un obiect asupra căruia se aruncă la țintă” sau „un obiect dorit; un sfârșit pe care cineva și-l dorește să îl obțină”.

Obiectivele credinței islamice sunt cele mai nobile și scopurile stabilite drept rezultat al aderării la ele sunt numeroase și diverse. Printre acestea, se află următoarele:

● Primul: stabilirea intenției sincere și adorarea doar a lui Allah Preaînaltul,

deoarece El este Creatorul a tot ceea ce există; Care nu are partener. Așadar, intenția și adorarea trebuie să fie îndreptate doar spre Allah.

● **Al doilea: eliberarea minții și a gândului de la pierderea haotică și irațională**

ce apare atunci când inima nu are parte de aqīdah, fiindcă, într-o astfel de stare, inima este complet lipsită de orice credință, adorând doar lucruri materiale și fiind pierdută printre idei alterate și superstiții.

● **Al treilea: stabilirea unei stări mintale liniștite și a unei gândiri sănătoase**

pentru ca sinele să fie fără griji, iar mintea liberă de orice confuzie.

Aceasta se întâmplă deoarece aqīdah îl leagă pe credincios de Creatorul Său și, drept rezultat, el Îl acceptă ca Rabb (Domn) ca și Judecător. Drept rezultat, inima lui devine încrezătoare cu privire la Justiția Lui și, astfel, ea se deschide în fața lui Allah.

● Al patrulea: protejarea intenției și a acțiunilor împotriva deviării

în adorarea lui Allah Preaînaltul sau în ceea ce privește creația, deoarece din fundamentele aqīdei face parte credința în mesageri, care indică urmarea unei căi sigure în intenție și fapte.

● Al cincilea: a privi lucrurile într-un mod serios

astfel încât persoana să nu lase nicio oportunitate să treacă fără a face fapte bune, cu speranța că va primi Răsplata lui Allah. De asemenea, atunci când vede un rău, se ferește de el, având frică de Pedeapsa lui Allah, **pentru că face parte din fundamentele aqīdei a crede în Înviere și în răsplata pentru faptele bune:**

„Pentru fiecare sunt trepte [deosebite], după cele pe care le-a făptuit, căci Domnului tău nu-I este necunoscut ceea ce ei fac.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:132]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să cheme la obținerea acestor obiective, spunând:

„Dreptcredinciosul puternic este mai bun și mai iubit de Allah decât cel slab și cu toții sunt de folos. Fii sârguincios în ceea ce îți este de folos, cere ajutorul lui Allah și nu te delăsa! Iar dacă pățești ceva, să nu spui: «Dacă aș fi făcut așa, s-ar fi întâmplat așa și așa...», ci spune: «Aceasta este ceea ce Allah a ales și a făcut ceea ce a voit...», deoarece acest «dacă» deschide calea Satanei.” (Muslim)

● Al șaselea: stabilirea unei Ummah (comunități) puternice, care ar face

orice pentru consolidarea dîn-ului și pentru întărirea fundatelor acestuia,

fără a acorda importanță asupra a ceea ce i se poate întâmpla în timpul atingerii acestui scop. Cu privire la aceasta, **Allah Preînaltul spune:**

„Dreptcredincioși sunt numai aceia care cred în Allah și în Trimisul Său, care apoi nu s-au mai îndoit și au luat parte la luptă cu averile lor și cu sufletele lor, pe Calea lui Allah. Aceștia sunt cei sinceri.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 49:15]

● Al șaptelea: atingerea fericirii atât în această viață, cât și în Viața de Apoi,

prin reformarea indivizilor și a grupurilor, prin căutarea răsplății și a mijloacelor de obținere a acesteia.

Allah spune despre aceasta:

„Pe cel ce face o faptă bună – bărbat ori femeie – și este credincios îl vom dărui Noi cu o viață bună. Și Noi îi vom răsplăti pe ei după [faptele] cele mai bune pe care le-au săvârșit.”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:97]

Cele amintite anterior sunt unele dintre obiectivele credinței islamice. Îl rog pe Allah Preaînaltul să ne ajute întru îndeplinirea acestora!

الحمد لله رب العالمين

وصل اللهم على نبينا محمد وعلى آله وصحبه وسلم

Toată Slava I se cuvine lui Allah,
Stăpânul lumilor, și toate
Binecuvântările lui Allah fie asupra
Profetului Său, Mohammed, asupra
familiei sale, a companionilor săi și
asupra tuturor celor care urmează
Calea Sa cea Dreaptă; fie ca Allah
Atotputernicul să aibă milă de ei în
Ziua Judecății! Amin!

[1] Tawhid este credința care spune că
Allah este Singura Divinitate ce merită
a fi adorată, că El este Singurul și
Adevăratul Rabb a toate câte există și
că El este Unic în Numele, Atributele
și Acțiunile Sale Divine

[2] Dīn: este mai complex în înțelesul său decât conceptul occidental de „religie”. Fiecare aspect din viață se raportează la Revelația de la Allah. Așadar, dīn cuprinde viața în toate stadiile și complexitatea sa

[3] În limba arabă Salla Allahu aleihi wa sallam. Salah-ul lui Allah asupra Profetului Mohammed este lauda profetului în fața îngerilor, care Îi sunt aproape (**dar sub**) lui Allah, Cel Preaînalt, care stă pe Tronul Său, ce este deasupra celor șapte Ceruri. Îngerii, de asemenea, îl laudă (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra Sa!**). Salām-ul este salvarea Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) de către Allah de la orice

rău și deficiențe. Atunci când musulmanul spune Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) (Salla Allahu Aleihi wa sallam), el îi invocă pe Allah să îi ofere Lauda și Securitatea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). A se vedea Jala'ul Ajhām Fee FadlisSalaari-wa-Salām 'Alā Muhammadin Khairil 'Anām, p.128, de Ibn Qayyim, publicat de Dār Ibn Karheer, Damascus, and Makrabar dār ArTuāarh, Al-Madeenah, 1408Hj/1988

[4] Dreptatea înseamnă stabilirea egalității între lucruri similare și diferențierea între lucruri diferite. Dreptatea nu înseamnă egalitate

absolută, așa cum este generalizat de către unii oameni care spun: „Religia islamului este religia egalității.”

Stabilirea egalității între lucruri diferite este nedreptate, ceea ce nu este promovată de islam, iar persoana care face acest lucru nu trebuie lăudată.

(sheikh Mohammed ibn Saleh Al-Uthaymin)

[5] Așa cum sunt prescrise în Sunnah Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

[6] Sunnah cuprinde cuvintele, faptele și învățăturile Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), tot ceea ce el a spus, a

împlinit sau a aprobat în anumite împrejurări

[7] Ijābah: răspunsul lui Allah la rugaile (du‘ā) suplicantului

[8] Isus (Pacea fie asupra sa!) a readus la viață patru suflete: pe Lazăr, care-i era prieten, pe fiul văduvei din Nain, pe fiica lui Iair și pe Sam, fiul lui Noe, după cum au menționat Al-Qurtobi și alții.

[9] Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că : „Oamenii din Mecca i-au cerut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să le arate un semn (miracol). Astfel, el

le-a arătat (miracolul) despicării
Lunii.” (Bukhari)

[10] Allah, Preamăritul, este Posesorul
fiecărui posesor. El permite cui dorește
să posede. Allah deține toate comorile
Cerurilor și ale Pământului. Tot binele
se află în Mâna Lui, El oferă cui
dorește El și ia de la cine dorește.
Totul depinde de Allah.

[11] Acest verset este o amintire pentru
cei care îi invocă pe morți sau
persoanele absente, cerându-le ajutor și
căutând adăpost la ei în locul lui Allah
nu au niciun qimir. Aceștia nu se pot
ajuta pe ei înșiși, cu atât mai puțin pe
cei care îi caută. Cei care caută adăpost
sau ajutor prin cei dreți din morminte

nu l-au considerat pe Allah drept Singurul care dă și ia, Singurul Susținător, Singurul care iubește să fie invocat, etc.

[12] Ibādat: acte de adorare făcute cu sinceritate de Dragul lui Allah și în conformitate cu dovezile din Coran și din Sunnah autentică

[13] Mu'āmalāt: toate formele de relații reciproce, tratament, proceduri, comportament și interacțiuni, inclusiv cele sociale, de afaceri sau pentru tranzacții

[14] Allah spune că Hud (Pacea fie asupra sa!) le-a spus oamenilor săi: „Azis el: «Veți fi loviți de pedeapsa și

mânia Domnului vostru! Vă certați cu mine pentru niște nume pe care voi și părinții voștri le-ați dat fără ca Allah să fi pogorât în legătură cu ele nici o dovadă? Așteptați, așadar! Dar și eu voi fi împreună cu voi printre cei care așteaptă!» [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:71]

[15] Sunt multe Nume care sunt comune între Allah și creațiile Sale

[16] Istawā 'ala aI- 'Arsh: ascensiunea lui Allah deasupra Tronului

[17] Al-Ghayb: realități și domenii aflate dincolo de percepția umană

[18] Al-Miraaj: ascensiunea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) la Ceruri. A se vedea Sahih Al-Bukhari, V.1, Hadit nr. 345 și V.5, Hadit nr .227

[19] Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 19:17

[20] Atunci când Jibril (Pacea fie asupra sa!) l-a întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) despre ihsân, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „(...) să Îl adori pe Allah ca și cum L-ai vedea. Chiar dacă nu Îl vezi, El te vede (...)” (Bukhari)

[21] A se vedea Al-Bidaayah wan-Nihaayah by Ibn Katheer, V.1, p.50

[22] A se vedea Fathu/ Baarii by Ibn Hajar Al-'Asqalaanii, VII, p.368

[23] Asemeni robilor lui Allah, care I se supun lui Alalh și care sunt devotați adorării lui Allah

[24] Aceasta este parte dintr-un hadith autentic colecționat de Bukhari și Muslim. Fraza „o persoană care are dubii” este de la subrelatator, care nu era sigur despre ce persoană era vorba aici. Asma (Allah să fie mulțumit de ea!) a folosit în relatare termenul de „ipocrit” sau „o persoană care are dubii”. A se vedea Sahih Bukhari. Hadith-ul lui Al-Baraa' ibn 'Azib conține o descriere detaliată al pedepselor din mormânt

[25] Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era cu câțiva din companionii săi atunci când au trecut pe lângă mormintele ale unora dintre necredincios (kufar) și au spus: „Acești oameni trec prin pedepsele mormântului” și a completat afirmațiile sale despre încercările din mormânt, precum în textul de mai sus

[26] O relatare autentică ce descrie încercările lui ad-Dajjaal este descrisă în Sahih Muslim

[27] Starea intermediară dintre moarte și înviere

[28] Al-Lauhul al- Mahfoudh: tabla păstrătoare

[29] Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) se referea la idoli pe care oamenii îi adorau: „Și el le-a zis: «Vă închinați voi la ceea ce ciopliți, ~ În vreme ce Allah v-a creat pe voi, precum și ceea ce faceți voi?» [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 37:95-96]

[30] Allah le-a descris pe soții ca fiind asemeni ogoarelor pentru soții lor. El spune: „Soțiile voastre sunt ogor pentru voi, deci veniți la ogorul vostru când și cum voiți [...]” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:223]

[31] Ceea ce înseamnă că el nu trebuie să se îndepărteze de la ceea ce îi este benefic și să dea vina pe al-Qadar

[32] Amir al-Mu'minin: conducătorul dreptcredincioșilor

[33] Al-Jabriyyah (provine din limba arabă, de la termenul „jabr”, care înseamnă „constrângere”) sunt cei care au menținut determinismul împotriva voinței libere. Aceștia sunt credincioșii lui Jahm ibn Safwan (d.128 Hj/745). Doctrina lor susține că salvarea a fost predestinată și că omul, de fapt, nu ar putea să lupte pentru sau împotriva salvării sale. Conform principiului lor, omul este precum o pană purtată de vânt

[34] Al-Qadariyyah, predestinarism, este opusul extrem al sectei Al-Jabriyyah. Aceștia susțin că omul

crează propriile sale acțiuni prin abilitatea și voința sa, făcând alți creatori în afara lui Allah. Din acest motiv, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a numit „majuus” ai acestei Ummah, deoarece majuus susțin că Satana crează răul și lucrurile rele, făcându-l pe Satana un creator alături de Allah. Allah este departe de ceea ce aceste secte susțin. Abu Dawud relatează sub autoritatea lui Abdu Allah ibn Omar (Allah să fie mulțumit de el!) că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Al-Qadariyyah sunt majuus ai acestei Ummah, dacă se îmbolnăvesc, nu îi vizitați, iar atunci când mor, nu

mergeți la înmormântările lor.” Sheikh Al-Albani a spus că acest hadith este hassan (**bun**)

[35] Fiecare este liber să procedeze după cum voiește, Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) având datoria doar de a transmite Mesajul și Allah urmând să ceară socoteală robilor Săi în Ziua Judecății